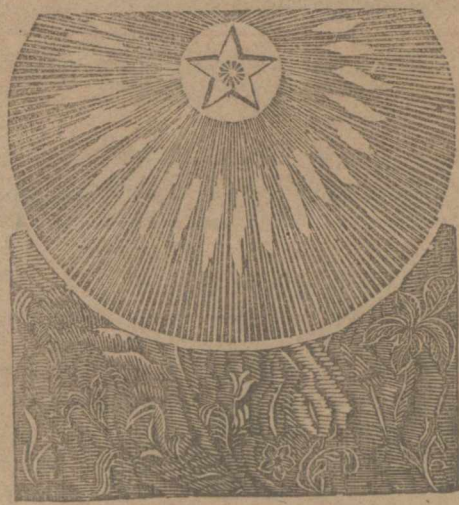

γ. 9. 9-10

ΑΣΤΡΟΝ
ΤΗΣ
ΑΝΑΤΟΛΗΣ,

ΚΑΙ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΑΠΟΚΡΥΦΑ
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ.

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΙΑ'.
Μάρτιος.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

—=—
1845.

ΚΕΦ Ε'.

Η' Κράτησις.

Ἄνθρωπος ὅστις ἐξῆλθεν ἀφοῦ ἐσύστησεν εἰς τὴν δράκιναν τὴν οἰνογόην καὶ τὸ πινάκιόν του ἐπανήλθε μετ' ὀλίγον συνωδευμένος ἀπὸ ἀνθρώπων τινα ὤμων πλατέων καὶ μορφῆς ἐνεργητικῆς.

Τὸν εἶπε.

— Ἰδοῦ περίστασις νὰ συναπαντηθῶμεν οὗτω, Βορέλη! ἔμβα λοιπὸν νὰ πῖομεν ἓν ποτήριον οἴνου.

Ὁ Μαχαιρῆς εἶπε σιγαλᾶ εἰς τὸν Ῥοδόλφον καὶ τὴν Τραγωδίστριαν, δεικνύων εἰς αὐτοὺς τὸν νέηλον.

— Θὰ ἔχωμεν τρικυμίαν . . . εἶναι κατάσκοπος ὁ νεοελθὼν Προσοχή, οἱ δὲ δύο κακοῦργοι, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἐφόρει τὸ Ἑλληνικὸν κάλυμμα μέχρι τῶν ὀφρυῶν καὶ εἶχεν ἐρωτήσαι πολλάκις περὶ τοῦ Διδασκάλου, ἀνταλλάξαντες βλέμματα ταχέα ἠγέρθησαν ταυτοχρόνως ἐκ τῆς τραπέζης καὶ διεθύνθησαν πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' εὐθύς οἱ δύο χωροφύλακες ἐβρίφησαν ἐπ' αὐτῶν ἐκβαλλόντες κραυγὴν καταπληκτικὴν.

Τρομερὰ πάλη ἀναψεν.

Ἡ θύρα τοῦ καπηλείου ἤνοιξε· στρατιῶται ἄλλοι ἐβρίφησαν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἔξωθεν ἐξήστραψαν τὰ πυροβόλα τῶν στρατιωτῶν.

Παραμερίσας ἀπὸ τὴν συμπλοκὴν ὁ ἀνθρακὸς περὶ οὗ ἐλαλήσμεν ἐπρωχώρησεν ἕως εἰς τὸ κατώρλιον τοῦ ἐλευτέρου κατὰ γωγίου καὶ συναντήσας τυχαίως τὸ βλέμμα τοῦ Ῥοδόλφου ἔφρεν εἰς τὰ χεῖλη τὸν λιχανὸν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του.

Ἄλλ' ὁ Ῥοδόλφος διὰ χειρονομίας ταχείας καὶ προστακτικῆς τὸν ἐνευτε ν' ἀπομακρυνθῆ, ἔπειτα ἐξηκολούησε νὰ θεωρῇ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸ καπηλεῖον.

Ὁ φέρων λοιπὸν τὸ ἑλληνικὸν κάλυμμα ὠρίετο λυσσῶδως ἡμιεξαπλωμένος ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀπειτινάσσετο μετ' ὀσσην ἀπειπισίαν, ὥστε μόλις τρεῖς ἄνθρωποι τὸν συνεκράτουν.

Κατάπληκτος, σιωπηλὸς, πελιθὸς, μετὰ τὰ χεῖλη κατάλευκα μετ' ἡν κάτω σιγαλῶν πίπτουσαν καὶ σπικτωδίκως τρέμουσαν ὁ σύντροφός του δὲν ἀντεστάλη ποτῶς, ἀλλ' ἔτεινεν ὁ ἴδιος τὰς χεῖράς του εἰς τὰς χειροπέδας.

Ἡ δράκκινα κατήμενη εἰς τὴν τράπεζάν της, καθὸ συνειλησμένη εἰς τὰς τοιαύτας σκηνάς, διέμεινε ἀπαθὴς ἔχουσα τὰς χεῖρας εἰς τοὺς κόλπους τῆς ποδῆς της.

— Τί ἔκαμαν οἱ δύο οὗτοι ἄνθρωποι, καλέ μου Βορέλη; ἤρω-
τησεν ἓνα τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρετῶν γνώρισόν της.

— Ἐφόνευσαν χθές γραϊάν τινα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Χρισ-
τοφόρου διὰ τὴν γυνώσκουσαν. πρὶν ἢ δυστυχῆς ἀποπνεύσῃ εἶ-
πε πῶς ἐδάγκασε τὴν χεῖρα τοῦ ἐνός ἐκ τῶν φονέων της· εἶχονεν
ὑποψίαν κατὰ τῶν δύο τούτων κακοῦργων. ὁ σύντροφός μου ἤλ-
θε πρὸ ὀλίγου νὰ βεβαιωθῇ περὶ αὐτῶν ὡς καὶ τῶνόντι εἶναι.

— Κατ' εὐτυχίαν, ἀλλὰ δὲν ἐπλήρωσαν τὰς φιάλας των, εἶπεν
ἡ δράκαινα· δὲν θέλεις νὰ λάβῃς τίποτε, Κ. Βορέλη; ἔν ποτήριον
ἐπιελουὸς ἔρωτος, παρηγορίας;

— Εὐχαριστῶ, Καλομάνα Πόνισσα. Πρέπει νὰ φυλακίσω τοὺς
ληστὰς τούτους. Ἴδου ὁ εἰς ἀναλακτίζει ἀκόμη! . . .

Τῶνόντι ὁ μὲ τὸ ἑλληνικὸν κάλυμμα δολοφόνος διηγωνίζετο
λυσσωδῶς. Ὅταν ἐχρειάσθη νὰ τὸν ἐμβάσωσιν εἰς ἀμάξιον πε-
ριμένον εἰς τὴν ὁδὸν, ἀντεστάθη τόσον, ὥστε ἔπρεπε νὰ τὸν
σηκώσω. Ὅσυνενοχός του κυριευμένος ἀπὸ νευρικὸν τρόμον ἐδύ-
νατο μόλις νὰ κρατηθῇ. τὰ ὠχρὰ χεῖλη του ἔτρεμον ὡς νὰ ἐλά-
λουν . . . ἐρρίφθη λοιπὸν ὁ ἀδρανὴς οὗτος ὄγκος εἰς τὴν θυμαξαν.

— Ἄ, καλομάνα Πόνισσα, εἶπεν ὁ στρατιώτης, μὴν ἐμπιστεύ-
εσαι τὸν Κοκκινόχειρα· εἶναι κακὸς ἄνθρωπος καὶ δύναται νὰ
σὲ ρίψῃ εἰς κίνδυνον.

— Κοκκινόχειρ! εἶν' ἐβδομάδες ἀφ' οὗ δὲν ἐφάνη εἰς τὴν συ-
νοικίαν.

— Πάντοτε κάπου εὐρίσκεται . . . ὅταν δὲν φαίνεται τὸν
ἤξεύρεις . . . Μὴ δέχεσαι παρ' αὐτοῦ πρὸς φύλαξιν παρκκα-
ταθήκη, ἢ δέσμην τινα, διότι εἶναι κλοπιμέα.

— Ἔσο ἡσυχος, Κ. Βορέλη, φοβοῦμαι πολὺ τὸν Κοκκινόχει-
ρα, κάνεις δὲν ἤξεύρει πού πηγαίνει, πόθεν ἔρχεται. Τὴν τελευ-
ταίαν φορὰν κατ' ἦν τὸν εἶδα, μὲ εἶπεν ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τὴν
Γερμανίαν.

— Λοιπὸν σὲ τὸ προλέγω, πρόσεχε.

Πρὶν ἐξέλθῃ τοῦ καπηλείου ὁ ἀστυνομικὸς ὑπηρετὴς εἶδε
προσεκτικῶς τοὺς ἄλλους συμπότας καὶ ἀπετάνη εἰς τὸν Μα-
χαιρᾶν σχεδὸν προσηγῶς,

— Ἄ! εἰς' ἐδῶ καὶ σύ; πρὸ πολλοῦ δὲν ἠκούσθη τι περὶ
σοῦ· δὲν ἐξυλίσθης μὲ κένενα; ἐφρονήμεις.

— Ἐφρονήμεισα ὡς εἰκῶν, Κ. Βορέλη, ἤξεύρεις ὅτι δὲν πιά-
νομαι παρὰ μ' ἐκείνους ὅτινες μὲ προσκαλοῦν.

— Τοῦτο μόνον σὲ λείπει νὰ προσκαλῆς, καθὼς εἶσαι δυνατός.

— Ἴδου μολαταῦτα ὁ διδάσκαλός μου, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς
ἐπιθέσας τὴν χεῖρα εἰς τὸν ὤμον τοῦ Ῥοδόλφου.

— Ὡ δὲν τὸν γνωρίζω τούτον, εἶπεν ὁ Βορέλης, ἐξετάζων
τὸν Ῥοδόλφον.

— Ναὶ δὲν θὰ γνωρισθῶμεν, ἀπεκρίθη οὗτος.

— Τὸ ἐπιθυμῶ διὰ τὸ καλόν σου, εἶπεν ὁ στρατιώτης.

Ἐπειτα στρέφων πρὸς τὴν δράκαιναν.— Καλὴν νύκτα, Καλο-
μάνα Πόνισσα· τὸ καπηλεῖόν σου εἶναι ἀληθῆς ποντικοπαγίδα,
ἰδοὺ ὁ τρίτος δολοφόνος τὸν ὁποῖον συλλαμβάνω.

— Καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἦναι οὗτος ὁ τελευταῖος, Κ. Βο-
ρέλη, εἶμαι εἰς τὰς προσταγὰς σου, εἶπε χαριέντως ἡ δράκαινα
καὶ προσκλίνοσα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὑπηρετοῦ ὁ μολυβδόχρος νέος,
ὅστις ἐκάπνιζε πίνων ῥακὴν, ἐγέμισε πάλιν τὴν πίππαν του καὶ
εἶπε μὲ φωνὴν τραχείαν εἰς τὸν Μαχαιρᾶν.

— Μήπως δὲν ἐγνώρισες τὸν φοροῦντα τὸ Ἑλληνικὸν κάλυμ-
μα· εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς Βουλότητος, ὅταν εἶδε τοὺς κλητῆρας
εἶπε, κατὶ τρέχει! διὰ τοῦτο πάντοτε ἐκρυπτε τὴν ἀριστερὰν
χεῖρα ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

— Κατ' εὐτυχίαν ὁ Διδάσκαλος δὲν εὐρέθη ἐδῶ, εἶπεν ἡ
δράκαινα· ὁ φορὸν τὸ ἑλληνικὸν κάλυμμα τὸν ἐζήτησε δις δι'
ἰδίους των ὑποθέσεις . . . ἐγὼ δὲν γλωσσοτρῶγω τοὺς ἀγοραστὰς
μου. ἄς τοὺς συλλαμβάνουν . . . καθεὶς ἔχει τὴν τέχνην του.
Ὅταν ὁμιλοῦν περὶ τοῦ λύκου, φαίνεται ἡ οὐρά του, ἐπρόσθε-
σεν ἡ δράκαινα κατ' ἦν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸ καπηλεῖον
ἀνὴρ καὶ γυνή· ἰδοὺ καὶ ὁ Διδάσκαλος μὲ τὴν γυναϊκά του.

Φρίκη τις ἐδόθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἐλευθέρου καταγω-
γίου. Καὶ αὐτός ὁ Ῥοδόλφος, μ' ὄλην τὴν φυσικὴν καρτεροφυ-
χίαν του δὲν ἐδυνήθη νὰ καταπαύσῃ ἐλαφράν τινα ταρχὴν εἰς τὴν
θέαν τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ληστοῦ, τὸν ὁποῖον ἐθεώρησε στιγμὰς
τινας μὲ περιέργειαν ἀνάμικτον φρίκης. Ὁ Μαχαιρᾶς εἶπε τὴν
ἀλήθειαν· ὁ Διδάσκαλος ἦτον ἐλεινῶς ἠκρωτηριασμένος, τίποτε
τρομερώτερον παρὰ τὸ πρόσωπον τούτου τοῦ ληστοῦ· ἦτον κατη-
λακισμένος ἀπὸ βαθείας καὶ πελιδνάς οὐλάς· εἶχε τοὺς χόνδρους
τῆς ῥινὸς ἀποκεκομμένους, καὶ δύο δύσμορφοι τρύπαι ἀντικαθίστων
τοὺς ῥῥῶνας· τὰ σακτερά, μικρότατα καὶ διαυγέστατα ὄμματά του
ἐσπινθηροβόλουν θηριωδῶς· τὸ μέτωπόν του πεπλατυσμένον ὡς
τῆς τίγρεως ὑμικρύπτετο ἀπὸ πῖλον ἐκ διφθέρας ξανθοτρίχου
. . . ὡμοίαζε χαίτην τέρατος.

Ὁ Διδάσκαλος δὲν ἦτον ὑψηλότερος πέντε ποδῶν καὶ δύο ἢ

τριῶν δακτύλων ἢ κεφαλὴ του, ἐκμέτρως μεγάλη, ἐβυθίζετα μεταξὺ τῶν δύο πλατείων, ῥωμαλαίων καὶ πολυσάρκων ὤμων του, οἵτινες διεφάνοντο ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός του, εἶχε τοὺς βραχίονας μακροὺς, νευρώδεις, τὰς χεῖρας κόντας, χονδρὰς καὶ τετριχωμένους μέχρι τῶν ὀνύγων τὰς κνήμας ὀλίγον τοξοειδεῖς· ἀλλὰ τὰ μεγάλα γαστροκνήμιά του ἐνέφαινον εὐνακμιν ἀθλητικὴν.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος παρίστα μὲ μίαν λέξιν ὅ,τι καλ' ὑπερβολὴν ὑπέρχει βραχῶν, πλατῶν καὶ ἀνάπτυκτον εἰς τὸν τύπον τοῦ ἀγάλματος τοῦ Φαρνεσιανοῦ Ἡρακλέους.

Εἶναι περιττὸν νὰ ζωγραφίσωμεν τὸ θηριώδες τὸ ἐπιγεγραμμένον ἐπὶ τῆς φοικίδους ταύτης προσωπίδος, τὸ ἀνήσυγον, τὸ εὐκίνητον, τὸ φλογερὸν, τὸ ἄμεινον ἀγρίου ζώου βλέμμα του.

Ἡ συνοδεύουσα τὸν Διδάσκαλον γυνὴ ἦτο γραῖα, ἀρειετὰ καθαρῶς ἐνδεδυμένη σκοτεινὸν γρον ἐσθῆτα μὲ κλαδία ἐρυθρὰ καὶ μαῦρα καὶ μὲ καλύπτραν λευκὴν.

Ὁ Ῥοδόλφος τὴν ἐθεώρει πλαγίως· τὸ πράσινον ὄμμα της, ἡ ἀγκυστρωδὴς ῥίν της, ὁ εἰξίγων πώγων της ἢ δόλιος καὶ ποτηρὰ φυσιογνωμία της τὸν ἐνθύμιον τὴν Αἰγωλιὸν ἐνῶ ἔστρεφε νὰ κάμῃ ταύτην τὴν παρατήρησιν εἰς τὴν Τραγωδίστριαν εἶδε τὴν νεανίδα κάτωθεν, ἣτις ἐθεώρει μὲ βαθὴν φρίκην τὴν βδελυρὰν σύντροφον τοῦ Διδασκάλου. Ἀλλὰ τέλος ἀρπάζουσα τὸν βραχίονα τοῦ Ῥοδόλφου εἶπεν ἡ κόρη χαμηλά.

— Ἡ Αἰγωλιός . . . Θεέ μου! ἡ Αἰγωλιός.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ Διδάσκαλος λαλήσας μὲ φωνὴν χαμηλὴν μὲ τοὺς ἐν τῷ καπτελεῖφ ἐπρυχώρισεν ἀργὰ πρὸς τὴν τράπεζαν ὅπου ἐκάλητο ὁ Ῥοδόλφος, ἡ Τραγωδίστρια καὶ ὁ Μαχηρᾶς. Τότε ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας μὲ φωνὴν τραχυσίαν καὶ βραχνὴν ὡς τὸ μούγγρισμα τῆς τίγριδος, — Ἄκουσε, ξανθοῦλα, ἄφησε τούτους τοὺς δύο καὶ ἔλα μαζί μου.

Ἡ Τραγωδίστρια δὲν ἀπεκρίθη· συνεσφίχθη πρὸς τὸν Ῥοδόλφον μὲ τρίχοντας ἀπὸ φρίκην ἰδόντας.

— Ἐλα κ' ἐγὼ δὲν ζηλοτυπῶ εἶπεν ἡ Αἰγωλιός καγχάζουσα, ἣτις δὲν ἀνεγνώρισεν εἰσέτι ὅτι ἡ κόρη ἐκεῖνη ἦτον ἡ Σουσουράδα τὸ θυμά της.

— Τί; μικρὴ μου; δὲν μὲ ἀκούεις; εἶπε τὸ τέρας προχωρῶν ἂν δὲν ἔλθης σοῦ χύνω τὸ μάτι καὶ γίνεσαι τέρι τῆς Αἰγωλιού· καὶ σὺ μυστακοφόρε κύριε, ἀπετάθη πρὸς τὸν Ῥοδόλφον, ἂν δὲν μὲ ῥίψης ταύτην τὴν ξανθὴν ἀπὸ τὴν τράπεζαν, σὲ συντρίβω.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ὑπερκοπίσθητί με! ἐφώνησεν ἡ Τραγωδίστρια πρὸς τὸν Ῥοδόλφον μὲ σταυρωμένας χεῖρας.

Ἐπειτα συλλογισθεῖσα ὅτι ἐμελλε νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς μέγαν κίνδυνον ἴσως, ἐπανελάβε σιγανά. — Ὅχι ὄχι, μὴ κινήθης Κ. Ῥοδόλφε, ἐὰν πλησιάζῃ θέλω φωνάζει πρὸς βοήθειαν, καὶ φοβουμένη τὴν ἀτυχίαν, ἣτις ἤθελεν ἐπισύρει τὴν ἀστυνομίαν, ἡ δρᾶκαινα θὰ μὲ ὑπερκοπίσθῃ.

— Μείνε ἤσυχη, κόρη μου, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος, θεωρῶν ἀπαθῶς τὸν Διδάσκαλον· εἶσαι εἰς τὸ πλευρόν μου, μὴ κινήθης, καὶ ἐπειδὴ τὸ φοικίδες τοῦτο ζῶον σὲ προξενεῖ ἄλλος θέλω τὸ ῥίψει εἰς τὸν ὄρθμον.

— Σὺ; εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

— Ἐγὼ; ἀπεκρίθη ὁ Ῥοδόλφος, καὶ χωρὶς ν' ἀκούτῃ τὰς ἀποτροπὰς τῆς Τραγωδίστριας ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν τράπεζαν. Ὁ Διδάσκαλος ὡπισθοδρόμησεν ἐν βῆμα ἐνώπιον τῆς τρομερᾶς θεᾶς τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Ῥοδόλφου. Τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας καὶ ὁ Μαχηρᾶς κατεπλήχθησαν ὡκυτώως ἀπὸ τὴν κακεντρέχειαν, τὴν διαβλητικὴν λύσταν, ἣτις τὴν στιγμήν ταύτην ἐξήστραφεν εἰς τὸ ἀγώριστον πλεῖον τοῦ συντρόφου των πρόσωπον· εἰς τὴν κατὰ τοῦ Μαχηρᾶ πάλιν ἐφάνη ὑπερόπτικός, σαρκαστικός, ἀλλὰ κατ' ἔναντι τοῦ Διδασκάλου ἐφαίνετο κατεχόμενος ἀπὸ φλογερὸν πῆγμα. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του πεπλατυσμένα ὑπὸ τῆς μαχίας ἔχονον παραδόξον λάμψιν, ὁμοίαν ὑπέρχουσι βλέμματα ἀκαταμάχητου, μαγνητικῆς δυνάμεως· καὶ μονομάχοι τινὲς διαδόχοι, λέγεται, ὅτι ὀρεῖλου τοὺς ἀματηρούς των θηράμβους εἰς ταύτην τὴν μαγικὴν ἐνέργειαν τοῦ βλέμματός των, τὸ ὅποιον παραλογίζει καταβάλλει τοὺς ἀντιπάλους των. Ὁ Ῥοδόλφος ἦτο προικισμένος ἀπὸ ταύτην τὴν στερεὰν καὶ διαπεραστικὴν ὀμματίαν, ἣτις καταπλήττει, καὶ τοὺς ἐναντίους μαγνητίζει . . . τοὺς συνταράττει τοὺς δεσπίζει, τὴν αἰσθάνονται σχεδὸν φυσικῶς. Δὲν δύνανται ν' ἀνησυχώσιν ἀπὸ αὐτῶν ὁ Διδάσκαλος ἐταράχθη, ὡπισθοδρόμησε καὶ ἄλλο βῆμα, καὶ μὴ ἐμπιστευόμενος εἰς τὴν ἡράκλειον ῥώμην του ἐξήτησεν ὑπὸ τὴν ἐσθῆτά του τὴν λαδίδα τοῦ ξίφους του, ἴσως ἐμελλε νὰ χυθῇ αἷμα, ἂν ἡ Αἰγωλιός ἀρπάζουσα τὴν χεῖρα δὲν ἐκράνταζε.

— Στάτου, μίαν στιγμήν . . . μίαν στιγμήν, ἄφησέ με νὰ εἶπω μίαν λέξιν . . . θὰ καταφύγῃς τὰ δύο ταῦτα βῆμα, παρ' εὐθὺς δὲν θὰ σὲ διαφύγουν.

Ὁ Διδάσκαλος ἐθεώρησε τὴν μονόφθαλμον μ' ἐκπλήξιν πρότινων στιγμῶν ἡ Αἰγωλιός ἠτένιζε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας μὲ

αὐξοῦσαν προσοχὴν, ὡς ἂν ἀνακάλει τι εἰς τὴν μνήμην τῆς. Τέλος δὲν ἀμφίβαλεν ἀνεγνώρισε τὴν Τραγωδίστριαν. — Εἶναι δυνατόν ἀνέκραξεν ἢ γραῖα σταυρόνουσα τὰς χεῖρας μὲ ἔκπληξιν . . ἢ Σουσουράδα! ἢ Ζαχαροκλέπτρα! ἀλλὰ πόθεν ἐδῶ; ὁ διάβολος σ' ἔστειλεν; ἐπρόσθεσε δείχνουσα τὴν πυγμὴν εἰς τὴν κόρην. Αἰωνίως λοιπὸν θὰ πίπτῃς εἰς τὸ ῥάμφορ μου; ἠσύχασε δὲν θὰ σὲ ἐκβάλω πλέον κένενα ὀδόντα· θὰ ῥοφήσω ὅλα τὰ δάκρυα τοῦ σώματός σου· θὰ λυσσάξῃς! ἤξευρες; γνωρίζω τοὺς γονεῖς σου· ὁ Διδάσκαλος εἶδε εἰς τὸν ναύσταθμον τὸν ἀνθρώπον ὅστις σὲ παρέδωκεν εἰς ἐμὲ μικρὰν . . . Τὸν εἶπε τὸνομα τῆς μητρὸς σου . . . οἱ γονεῖς σου εἶναι ἐκ τῶν πλουσίων.

— Οἱ γονεῖς μου, τοὺς γνωρίζεις; ἀνέκραξε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας.

— Ναί, ὁ ἀνὴρ μου ἤξευρε τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς σου; ἀλλὰ καλῆτερα νὰ τοῦ ἐκρικώσω τὴν γλῶσσαν παρὰ νὰ τοῦ ἀφήσω νὰ τὸ εἶπῃ . . . εἶδεν ἀκόμη χθὲς ἐκεῖνον ὅστις σ' ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν μου, διότι δὲν ἐπλήρογον τὴν γυναῖκα, ἥτις σ' ἀνέθρεψε; διότι ἡ μήτηρ σου δὲν ἔτρεφε φίλτρον πρὸς σὲ, φρονοῦσα προτιμώτερον νὰ σὲ ἴδῃ συντετριμμένην . . . ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο, ἐὰν τώρα ἤξευρες τὸνομά τῆς ἡβελῆς ὠραίαν ἀνταμοιβὴν τῆ προσφέρει, μικρὰ μου νόθη . . . Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον σὲ εἶπα, ἔχει χαρτίαν, ναί, Σουσουράδα, ἔχει γράμματα τῆς μητρὸς σου . . . καὶ ἔχει τοὺς λόγους του, διότι δὲν τὰ μεταχειρίζεται . . . "Εἰ λυσσᾷς; ἔ; κλαίεις; Σουσουράδα; ἔ! λοιπὸν δὲν θὰ τὴν γνωρίσης, τὴν μητέρα σου, δὲν θὰ τὴν γνωρίσης.

— Καλῆτερα νὰ μὲ νομίζῃ ἀποθαμμένην, εἶπε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας, σπογγίζουσα τὰ ὄμματα.

Ὁ Ῥοδόλφος λησμονήσας τὸν Διδάσκαλον, ἤκουε προσεκτικῶς τὴν Αἰγωλιόν. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ληστής διαφυγὼν τὴν ἐπίβροϊαν τοῦ βλέμματος τοῦ Ῥοδόλφου, ἐπανελάβε τὴν καρτερίαν του. Δὲν ἐπίστρεψεν ὅτι οὗτος ὁ νέος, ἀναστήματος μεσαίου καὶ ἐλαφροῦ, δύναται νὰ μετρηθῇ μὲ αὐτόν. Πεισιθῶς εἰς τὴν Ἡράκλειον δύναμίν του ἐπλησίασε τὸν ὑπερασπιστὴν τῆς Τραγωδίστριας, καὶ εἶπεν εἰς τὴν Αἰγωλιόν ἐπιτακτικῶς. — Ἀρκεταὶ αἱ φυλακαί . . . θέλω τώρα νὰ πληγώσω τὸ πρόσωπον τοῦ ὠραίου τούτου βωδίου, καὶ νὰ τοῦ κηταιβάσω τὰ ὀφρύδια . . . ὥστε ἡ εὐμορφὴ ξανθὴ νὰ μὲ ὑπολάβῃ εὐγενέστερόν του.

Καὶ μὲ ἐν κήδημα ὁ Ῥοδόλφος εὐρέθη ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Πρόσεχε τὰ πινάκιά μου! ἐφώναξεν ἡ δρακαίνα.

Καὶ ὁ Διδάσκαλος διετέθη εἰς ἄμυναν, τὰς δύο χεῖρας προθέσας, στυλώσας τὸ ὕψος τοῦ σώματος ὀλίγον ὀπίσω, θεμελιωθείς εἰς τοὺς ῥωμαλαίους μηρούς του, καὶ διὰ νὰ εἶπω οὕτω ἀντεραισθεῖς ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν ὑπερμεγέθων κνημῶν του, ὁμοίως μὲ λίθινον στήλην. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ῥοδόλφος ἐπέηδα κατ' αὐτοῦ ἢ θύρα τοῦ καπηλείου ἠνοιχθῆ βιαίως· ὁ προῤῥήθεις ἀνθρακεύς, ἐξ ποδῶν ὕψους ἐβρίφη εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀπεμάκρυνεν ἀποτόμως τὸν Διδάσκαλον, ἐπλησίασε τὸν Ῥοδόλφον καὶ τὸν εἶπεν ἀγγλιστί εἰς τὸ οὖς. — Ὑψηλότατε ὁ Τῶμ καὶ ἡ Σάρρα . . . εἶναι εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου.

Ἀκούσας τοὺς μπητριώδεις τούτους λόγους ὁ Ῥοδόλφος ἔκμα κίνημα ὀργίλον καὶ βίβας ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς δρακαίνης ἕνα χρυσοῦν λουδοβίκιον ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν· ὁ Διδάσκαλος ἠθέλησε νὰ διακόψῃ τὴν οἰοδὸν τοῦ Ῥοδόλφου, ἀλλὰ, στραφείς οὗτος τοῦ κατέφερε δύο γρόνθους τόσοσ στιβαροὺς κατὰ πρόσωπον, ὥστε ὁ ταῦρος ζαλισμένος καὶ κονηλῶν ἔπεσεν ὑπίος ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ζητῶ τὸ Σύνταγμα!! τώρα γνωρίζω τοὺς γρόνθους . . ἔκραξεν ὁ Μαχαίρας; ἀκόμη ὀλίγα τοιαῦτα μαθηματα καὶ γίνονται τέλειος . .

Ἐπανελθὼν εἰς ἑαυτὸν ὁ Διδάσκαλος ἀνέστη καταδιώκων τὸν Ῥοδόλφον, ὅστις ἐχάθη μετὰ τοῦ ἀνθρακέως εἰς τὸν σκοτεινὸν δαίδαλον τῶν ὀδῶν τῆς χώρας. καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Διδάσκαλος ἐπανεστρεψε λυσσῶν, δύο ἄνδρες τρέχοντες ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος, ὅθεν ὁ Ῥοδόλφος ἐγένεν ἄφαντος ἐμβῆκαν εἰς τὸ καπηλείον πνευστιῶντες ὡς νὰ διέτρεξαν μακρὰν ὀδὸν· ἀμα εἰσηλθὼν ἐβρίψαν περίε τὰ βλέμματά των.

— Δυστυχία! λέγει ὁ εἰς ἀκόμη μᾶς διαφεύγει! . . .

— Ὑπομονή! αἱ ἡμέραι ἔχουν ἀνὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, καὶ ἡ ζωὴ εἶναι μακρὰ, ἐπρόσθεσεν ὁ ἕτερος.

Οἱ δύο οὗτοι νεόφερτοι ὠμίλου ἀγγλιστί.

Περίφοβος ἀπὸ τὴν μετὰ τῆς Αἰγωλιοῦ συνάντησιν καὶ ἀπὸ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Διδασκάλου ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν νεοελθόντων ἡ Τραγωδίστρια εὗρε καιρὸν καὶ διέφυγεν ἀθεώρητος.

ΚΕΦ. ΣΤ'.

Τῶμ Σηύτων καὶ ἡ Κόμησσα Σάρρα.

Τὰ πρὸ μικροῦ εἰσελθόντα εἰς τὸ ἐλευθέριον καταγώγιον πρόσωπα ἀνῆκον εἰς ἀνωτέρων τῶν φοιτητῶν τοῦ οἰνοπολείου κλάσιν. Ὑψηλὸς ὁ εἷς, εἶχε τὴν κόμην σχεδὸν λευκὴν, τὰς ὄφρεις, τὸ γένειον μελανὰ, τὴν μορφήν ὀστωῶν καὶ ὑπομέλαινα, τὸ ὕψος σκληρὸν, αὐστηρὸν. Ἔφερε πένθιμον σκέπην εἰς τὸν πῖλον καὶ ἡ μακρὰ μαῦρη ἐτλής του ἦτο κομωμένη μέχρι τοῦ λαμποῦ.

Ὁ σύντροφός μικρὸς τὸ ἀνάστημα ἔφερεν ὡπαύτως πένθιμον στολήν· ἦτον ὠχρὸς, ὠραῖος, ἡ μακρὰ κόμη, αἱ ὄφρεις καὶ τὰ ὄμματα του καταμέλαινα καλίστων ζω ρυτέρων τὴν ὀλολομπῆ τοῦ προσώπου του λευκότητι· ὡς ἐκ τοῦ β. ὀσμῆτος, τοῦ ἀναπτήματος, τῆς λεπτότητος τῶν χερσικτιρων εὐκόλως τις ἠδύνατο νὰ κατανοήσῃ ὅτι οὗτος ἦτο γυνὴ μεταμφιεσμένη εἰς ἄνδρα.

— Τῶμ, ζήτησε νὰ πῶμεν, καὶ ἐρώτησε τοὺς ἀνθρώπους τούτου περὶ ἐκείνου εἶπεν ἡ Σάρρα λαλοῦσα πάντοτε ἀγγλιστί.

— Ναί, Σάρρα, ἀπεκρίθη ὁ λευκὸς τὴν κόμην καὶ μέλας τὰς ὄφρεις ἄνδρ.

Καθίσας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐνῶ ἡ Σάρρα ἐσπύγγιζε τὸ πρόσωπόν της, εἶπεν εἰς τὴν δράκκινα με γλώσσαν καθαρῶς γαλλικῆς, χωρὶς σχεδὸν ξένην προσηρῆν.

— Κυρία, παραγγείλατε νὰ μᾶς φέρωσὶ τι νὰ πῶμεν, ἄν εὐαρεστῆσῃ.

Ἡ εἴσοδος τῶν δύο ὑποκειμένων εἰς τὸ καπηλεῖον διέγειρε ζωηρὰν περιέργειαν· ὁ ἱματισμὸς καὶ οἱ τρόποι τῶν ἐμνησθῶν ὅτι δὲν ἐσύρναζον ποτὲ εἰς τὰ αὐτῶν ταῦτα καπηλεῖα· ἀπὸ ἐναντίας ἡ ἀνίσχυρος καὶ περιφροντικὴ φυσιογνωμία τῶν ἐμαρτύρει ὅτι κατεπαίγοντα αἴτια τοὺς ἔφεραν εἰς τούτῳ τὸ μέρος. Ὁ Μαχαιρᾶς, ὁ Διδάσκαλος, καὶ ἡ Αἰγυλιὸς τοὺς εἰσῶσαν μετ' ἀπληστον περιέργειαν· ὁ Μαχαιρᾶς, καὶ ὁ Διδάσκαλος εἰς τοιαύτην εὐρισκόμενοι ἦσαν ὡς ἄνθρωποι, δὲν παρεκινούντο ποσὸς νὰ διεγειρῶσι νέας ῥήξεις· ἐκπεπληγμένη ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τῶν νέων τούτων ξένων ἡ δράκκινα συνεμερίζετο τὴν γενικὴν προσοχὴν, ὁ Τῶμ τὴν εἶπεν ἐκ δευτέρου ἀνυπομονῶς. — Σὰς ἐζήτησαμεν νὰ πῶμέν τι, Κυρία, εὐαρεστῆθητε νὰ μᾶς ὑπηρετήσετε.

Ἡ καλομᾶνα Πόνισσα, κολακευθεῖσα ἀπὸ ταύτην τὴν φιλοφροσύνην ἠγέρθη τῆς τραπέζης, ἦλθε χαριέντως καὶ εἶπε·

— Θέλετε μίαν λίτραν οἴνου ἢ μίαν ἄλλην σφραγισμένην;

— Δότε μας οἶνον, ποτήρια καὶ νερόν.

Ἡ δράκκινα ὑπερέτησεν, ὁ Τῶμ τῇ ἔρριψεν ἑκατὸν σολεῖα, καὶ ἀρνούμενος τὸ ὅποιον τὸν ἐπέστρεψε αὐτῇ νόμισμα εἶπε.

— Φυλάξατέ το διὰ σὰς, καὶ λάβετε ἐν ποτήριον οἴνου μαζή σας.

— Εἰσθε ὑποχρεωτικὸς, κύριε, εἶπεν ἡ Πόνισσα θεωροῦσα τὸν Τῶμ μετ' ἐκπλήξεως μᾶλλον ἢ ἀγνωμοσύνης.

— Ἄλλ' εἰπέ με, ἐπανέλαβεν οὗτος, ἐσυμφωνήσαμεν νὰ ἐνταμωθῶμεν με σύντροφόν μας τινα εἰς καπηλεῖόν τι τῆς οδοῦ ταύτης· μήπως ἠπάτηθῶμεν;

— Τοῦτο ὀνομάζεται τοῦ Λευκοῦ Λαγιδέως Κύριε.

— Πολλὰ καλὰ εἶπεν ὁ Τῶμ συνεννοούμενος διὰ νεύματος με τὴν Σάρραν· Ναί, εἰς τὸν λευκὸν Λαγιδέα ἔμελλε νὰ μᾶς περιμείνῃ . . .

— Καὶ δὲν εἶναι ἄλλος Λευκὸς Λαγιδεὺς εἰς τὸν δρόμον, εἶπεν ἐγκανωχόμενη ἡ δράκκινα· ἀλλὰ ποῖος ὁ σύντροφός σου;

— Ὑψηλὸς, λεπτὸς, με μύστακας καὶ μαλλία ὑπόξανθα.

— Περιμείνατε . . . περιμείνατε . . . ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν ὦραν ταύτην . . . ἀνθρακεὺς ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἦλθε καὶ τὸν ἐζήτησε καὶ ἀνεχώρησαν ἀμφοτέροι.

— Αὐτοὺς ζητοῦμεν, εἶπεν ὁ Τῶμ.

— Καὶ ἦσαν ἐδῶ μόνοι; ἠρώτησεν ἡ Σάρρα.

— Δηλαδὴ ὁ ἀνθρακεὺς ἦλθε μίαν μόνην στιγμὴν· ὁ ἄλλος σύντροφός σας ἐδείπνησεν ἐδῶ μετ' τὴν Τραγωδίστριαν καὶ τὸν Μαχαιρᾶν, καὶ μετ' τὸ βλέμμα ἐδείξεν ἡ δράκκινα ἐκεῖνον ἐκ τῶν συνδαιτηθῶν τοῦ Ροδόλφου, ὅστις ἔμεινε εἰς τὸ καπηλεῖον. Ὁ Τῶμ καὶ ἡ Σάρρα ἐστράφησαν καὶ εἶδον τὸν Μαχαιρᾶν. Μετὰ τινας στιγμὰς εἶπεν ἡ Σάρρα πρὸς τὸν σύντροφόν της ἀγγλιστί.

— Γνωρίζεις τοῦτον τὸν ἄνθρωπον;

— Ὅχι· εἰς τὴν εἴσοδον τῶν σκοτεινῶν τούτων δρόμων ὁ ὁ Κάρλος ἔχασε τὸν Ροδόλφον, ἅμα εἶδεν ὅτι ὁ Μοῦρφ, μεταμφιεσμένος ὡς ἀνθρακεὺς περιτριγύριζε τὸ καπηλεῖον παρατηρῶν ἐνίοτε διὰ τῶν παραθύρων ὑπέθεσεν ὅτι κάτι τρέχει καὶ ἔσπευσε νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ . . . ὁ Μοῦρφ ὅμως πρέπει νὰ τὸν ἐγνώρισε.

Διαρκούσης ταύτης τῆς ὁμιλίας μετ' φωνὴν σιγανὴν καὶ γλώσσαν ξένην, ὁ Διδάσκαλος συνδιελέγετο μετ' τὴν Αἰγυλιὸν θεωρὸν τὸν Τῶμ καὶ τὴν Σάρραν.

Ὁ ὑψηλὸς καὶ λιγνὸς κατεφρόνησεν ἑκατὸν σολεῖα εἰς τὴν δράκκινα. Μετ' ὀλίγον εἶναι μεσάνυκτα . . . βρέχει . . . ὁ

ἄνεμος φυσᾷ· ἅμα ἐξέλθουν, τοὺς ἀκολουθοῦμεν, τὸν ὑψηλὸν τὸν ζαλίζω τὴν κεφαλὴν καὶ ἀρπάζω τὸ ἀργύριόν του· ἔχει μαζῆ του γυναικα· δὲν θά τολμήσῃ νὰ φωνάξῃ

— Ἐὰν ὁ μικρὸς φωνάξῃ τὸν φύλακα ἔχω εἰς τὸν κόλπον μου τὸ βιτριόλιόν μου, θέλω τοῦ θραύσει τὴν φιάλην εἰς τὸ πρόσωπον εἶπεν ἡ μονόφθαλμος, ὅταν τὰ παιδιὰ φωνάζουν, θέλουν νὰ πίνουν.

Ἐπειτα ἐπρόσθεσεν.— Ἀφοῦ εὐρωμεν τὴν Σουσουράδαν (Πεγριότην) τὴν συναρπάζομεν ἐκοῦσαν ἀκούσαν· ἅμα τὴν φέρωμεν εἰς τὸ οἶκημα, θέλω τῆς ἀλείψει τὸ πρόσωπον μὲ τὸ θεϊκὸν ὄξυ, ὕστερον δὲν θέλει ὑπερηφανεύεται διὰ κάλλη τῆς.

— Ἀκουσέ με, Αἰγωλιέ, θέλω τέλος σὲ συζευχθῆ, εἶπεν ὁ Διδάσκαλος· δὲν ἔχεις ὁμοίαν κατὰ τὴν δεξιότητα καὶ τὴν καρτερίαν . . . τὴν νύκτα τοῦ πωλητοῦ τῶν βοῶν . . . σὲ ἔκρινα, εἶπα. ἰδοὺ ἡ γυνή μου, θέλει ἐργασθῆ καλῆτερον ἀπὸ ἄνδρα.

Μετὰ μιᾶς στιγμῆς σκέψιν ἡ Σάρα εἶπεν εἰς τὸν Τῶμ· δεικνύουσα εἰς αὐτὸν τὸν Μαχαιρᾶν.— Ἐὰν ἐρωτήσωμεν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον διὰ τὸν Ῥοδόλφον, ἴσως θέλομεν μάθει τί τὸν φέρει ἐδῶ.

— Ἄς δοκιμάσωμεν εἶπεν ὁ Τῶμ· ἔπειτα ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μαχαιρᾶν.— Κύριε, ἐμέλλομεν νὰ εὐρωμεν εἰς τοῦτο τὸ καπηλεῖον ἓνα φίλον μας, ἐδείπνησε μαζῆ σας· ἐπειδὴ τὸν γνωρίζετε, εἰπέτε μας ἐὰν ἤξεύρετε ποῦ ὑπῆγε.

— Τὸν γνωρίζω διότι μ' ἐγρονθοκόπησε πρὸ δύο ὥρων ὑπερασπιζόμενος τὴν Τραγωδίστριαν.

— Δὲν τὸν ἔχετε ἰδεῖ σεῖς ἄλλοτε;

— Ποτέ . . . Συναπνητήθημεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κοκκινόχειρος;

— Ξενοδόχε! ἀκόμη μίαν φιάλην σφραγισμένην εἶπεν ὁ Τῶμ· Ἡ Σάρα καθὼς καὶ αὐτὸς μόλις ἤγγισαν τὰ χεῖλη των εἰς τὰ ποτήριά των ἔτι πλήρη ἡ Πόνισσα διὰ νὰ τιμῆσῃ ἀναμφιβόλως τὸν οἶνον τῆς, ἐκένωσε πολλάκις τὸ ἰδικόν τῆς ποτήριον.

— Καὶ φέρετο ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ κυρίου, ἐὰν ἀγαπᾷ, ἐπρόσθεσεν ὁ Τῶμ, πηγαίνων μετὰ τῆς Σάρας νὰ καθῆσῃ πλησίον τοῦ Μαχαιρᾶ ἐκπεπληγμένου καὶ κολακευμένου ἀπὸ ταύτην τὴν φιλοφροσύνην. Ὁ Διδάσκαλος καὶ ἡ Αἰγωλιὸς ἐλάλουν πάντοτε χαμηλὰ περὶ τῶν ἀπαισιῶν σχεδίων των· ἀφοῦ ἡ φιάλη ἐφέρθη, ὁ Τῶμ, καὶ ἡ Σάρα ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τοῦ Μαχαιρᾶ καὶ τῆς δρακαίνης, ἥτις ἐθεώρησε δευτέραν πρόσκλησιν ὡς περιττήν ἢ συνομιλία ἐξηκολούθησε.

— Μᾶς ἔλεγες λοιπὸν, ἡρώα μου, ὅτι ἀπήντησες τὸν σύντροφόν μας Ῥοδόλφον εἰς τοῦ Κοκκινόχειρος, εἶπεν ὁ Τῶμ συγκρούων τὸ ποτήριον μὲ τὸν Μαχαιρᾶν.

— Ναί, ἀπεκρίθη οὗτος κενόνων ἐλαφρῶς τὸ ποτήριόν του.

— Τί παράξενον ὄνομα Κοκκινόχειρ, . . . τί εἶναι οὗτος ὁ Κοκκινόχειρ;

— Παστικάρει τὴν μαλτούζα (λαθροεμπορεύεται).

— Ἰδοὺ ἐξαίρετος οἶνος, καλομάνα Πόνισσα.

— Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει ν' ἀφήσῃς κενὸν τὸ ποτήριόν σου, ἀνδρείε μου, ἐπανελάθεν ὁ Τῶμ, γεμίζων τὸ ποτήριόν του.

— Εἰς ὑγείαν σας, εἶπεν οὗτος, καὶ εἰς ὑγείαν τοῦ μικροῦ φίλου σας, ὅστις . . . τέλος . . . ἀρκεῖ· ἐδὼ ἡ θεία μου ἦτον ἀνὴρ, ἤθελεν εἶσθαι θεῖός μου, κατὰ μίαν παροιμίαν . . . ἔ, λοιπὸν . . . ἐκατάλαθα.

Ἡ Σάρα ἐρυθρίασεν· ὁ Τῶμ ἐξηκολούθησε.— Δὲν ἐνόησα τί μὲ εἶπες— περὶ τοῦ Κοκκινόχειρος· ὁ Ῥοδόλφος ἐξήρχετο ἀπ' αὐτοῦ βέβαια.

Σᾶς εἶπα ὅτι ὁ Κοκκινόχειρ Παστικάρει τὴν μαλτούζα!

— Ὁ Τῶμ ἐθεώρησε τὸν Μαχαιρᾶν μὲ ἔκπληξιν.

— Τί σημαίνει παστικάρει τὴν μαλτούζα.

— Νὰ, λαθροεμπορεύεται, φαίνεται ὅτι δὲν λαλεῖτε ἀργοτικά!

— Ἡρώα μου δὲν σὲ καταλαμβάνω πλέον.

— Σὲ λέγω ὅτι δὲν λαλεῖτε τὴν ἀργοτικὴν διάλεκτον.

— Ἀργοτικὴν; εἶπεν ὁ Τῶμ θεωρῶν αὐτὸν ἐκπεπληγμένον.

— Ἐ! Ἐ! εἶσαι ἄνθρωπος ἀπόνηρος· ἀλλ' ὁ σύντροφός σου Ῥοδόλφος εἶναι περίφημος σύντροφος αὐτός· μολονότι εἶναι ζωγράφος ἀνεμιστηρίων, δύναται νὰ μὲ τὰ διδάξῃ καὶ ἐμέ· . . πληρὴ ἐπειδὴ δὲν λαλεῖτε τὴν ὠραίαν ταύτην διάλεκτον, σᾶς λέγω μὲ καθαρὰν γαλλικὴν ὅτι ὁ Κοκκινόχειρ εἶναι λαθρέμπορος, καὶ καυχᾶται τοῦτο ἐμπροσθεν τῶν τελωνῶν . . . ὁμως ζήτησε νὰ εὐρῆς . . . εἶναι ἄνθρωπος κακεντρέχης.

— Καὶ τί ἐζήτηε εἰς αὐτόν; ἠρώτησεν ἡ Σάρα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, κύριε, ἡ κυρία, δὲν ἤξεύρω τίποτε, σᾶς λέγω ἀλήθειαν, καθὼς εἶναι ἀλήθης ὅτι πίνω τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου· ἀπόψε ἤθελα νὰ δεῖρω τὴν Τραγωδίστριαν, ἀδίκως, τὴν καλὴν κόρην· ἐχώθη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κοκκινόχειρος, ἀλλὰ τὴν ἐκυνήγησα . . . ἦτο σκότος διαβολικόν· καὶ ἀντὶ νὰ γρονθοκοπήσω τὴν Τραγωδίστριαν, πίπτω κατὰ τοῦ Κυρίου Ῥοδόλφου . . . ὅστις μὲ τὰς προπληρόνει μὲ ἀφθονίαν καὶ ὑπερήφανον δύναμιν . . . ὦ! γαί . . . ἐκείνοι οἱ γρονθοβολισμοί . . . οἱ ὕστε-

ρινοὶ μάλιστα! . . ἔ! μὲ διώρθωσεν ἀξιόλογα! . . . μὲ ὑπεσχέθη νὰ μὲ τοὺς διδάξῃ.

— Καὶ ὁ Κοκκινόχειρ τί ἄνθρωπος εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Τῶμ, ποῖα εἶδη ἐμπορευμάτων πωλεῖ;

— Ὁ Κοκκινόχειρ; ὦ θεέ μου! πωλεῖ ὅ,τι εἶναι ἐμποδισμένον κάμνει ὅ,τι εἶναι ἀπηρευμένον· ἰδοὺ τὸ ἔργον του, δὲν ἔχει οὕτω, καλομάνα Πόνισσα.

— Ὡ! ἐκεῖνον λέγεις; ὅπου δυὸ κ' ἐκεῖνος τρεῖς· εἶναι ἕνας, ἓνας ἄνθρωπος, . . ἔ! ὀλίγα λόγια! κἀηται εἰς τὸν δρόμον τοῦ Τέμπλου.

— Καὶ τί ἀριθμὸν φέρει ὁ οἶκός του; ἠρώτησεν ὁ Τῶμ.

— Ἀριθμὸς 13, ὁδὸς τῆς Φέβας.

— Ἄς γράψω τὴν διεύθυνσιν ταύτην εἰς τὸ σημειωματῆριόν μου, ἐὰν δὲν εὐρωμεν τὸν Ῥοδόλφον, θέλω προσπαθῆσαι νὰ πληροφηθῶ περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κοκκινόχειρος, ἐπανέλαβεν ὁ Τῶμ, καὶ ἐσημείωσε τὸ ὄνομα τῆς ὁδοῦ καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας τοῦ Κοκκινόχειρος.

— Δοκίμῳ γνωρίζετε καλὰ τὸν κύριον Ῥοδόλφον; εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς, ἐξαίρετον ὑποκείμενον . . . ἂν δὲν ἦτον ὁ ἀνθρακεὺς ἤθελε σοῦ διορθῶσαι τὸν Διδάσκαλον . . . καθὼς πρέπει . . . τὸν βλέπετε τὸν διδάσκαλον ἐκεῖ εἰς τὴν κώχην, μὲ τὴν Αἰγωλιόν; ἂ, μὴ ἔρχεται νὰ ἐκδάρῃ νὰ καταματιάσῃ αὐτὴν τὴν διαβολογραφίαν . . . ἂ! τί ἔκαμεν ἡ στρίγλα τὴν Τραγωδίστριαν . . . ὑπομονή! ἔν κελὸν γρονθοκόπημα, δὲν χάνεται ποτὲ, λέγει ἡ παροιμία.

Εἰς τὸ δημαρχεῖον ἐσήμανε μεσονύκτιον, ἡ κρεμαστὴ τοῦ καπηλείου λυχνία ἔχυνεν ἀμφίβολον φέγγος. Ἐκτὸς τοῦ Μαχαιρᾶ καὶ τῶν συνδαιτημόνων, καὶ τοῦ Διδασκάλου καὶ τῆς Αἰγωλιῦ, ὅλοι εἶχον ἀναχωρήσει.

Ὁ Διδάσκαλος εἶπε χαμηλὰ εἰς τὴν Αἰγωλιόν. — Ἄς ὑπάγωμεν νὰ κρυφθῶμεν εἰς τὴν ἀντικρυνὴν στενωπὸν· θέλομεν παρατηρήσει τοὺς κυρίους ἐξερχομένους, καὶ θέλομεν τοὺς παραφυλάξει εἰς τὸν μυχὸν τοῦ δρόμου τοῦ ἁγίου Ἡλίου . . . ἐὰν ὑπάγωσι δεξιὰ . . . θέλομεν τοὺς περιμεῖνει εἰς τὰ ἐρείπια πλησίον τοῦ ἐντεροπωλείου . . . ἐκεῖ ὑπάρχει μίᾳ μεγάλῃ τρύπα . . . κατῆστοχάζομαι . . .

Καὶ ὁ Διδάσκαλος καὶ ἡ Αἰγωλιὸς ἐστράφησαν πρὸς τὴν θύραν.

— Δὲν πίνετε τίποτε; τοῦ εἶπεν ἡ δράκαινα.

— Ὅχι, καλομάνα Πόνισσα . . . ἐμβήκαμεν νὰ προφυλαχθῶμεν ἀπὸ τὴν βροχὴν· κ' ἐξῆλθε μετὰ τῆς Αἰγωλιῦ.

ΚΕΦ. Ζ'.

Ἡ τὸ βαλάντιον ἡ τὴν Ζωὴν.

Εἰς τὸν κρότον, ὃν ἐπροξένησεν ἡ θύρα κλειομένη, ὁ Τῶμ καὶ ἡ Σάρα συνῆλθον ἀπὸ τὸ βῆθος τῶν συλλογισμῶν των· ἠγέρθησαν καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Μαχαιρᾶν διὰ τὰς ὁποίας τοῖς ἔδωκε πληροφορίας· ἀνεχώρησε μετέπειτα καὶ αὐτός· ἔξω, ἡ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου ἐδιπλασιάσθη καὶ ἡ βροχὴ κατέπιπεν ὡς χεῖμαρρος.

Ὁ Διδάσκαλος καὶ ἡ Αἰγωλιὸς, ἐνεδρεύοντες εἰς δίοδον τινὰ ἀπέναντι τοῦ καταγωγίου, εἶδον ὅτι ὁ Μαχαιρᾶς διευθύνετο πρὸς οἰκίαν τινὰ κατηρατισμένην· τὰ θήματά του, βεβαρυμένα ἀπὸ τὴν ἐσπερινὴν κραιπάλην, ταχέως ἐχάθησαν ἐν μέσῳ τῶν συριγμῶν τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ θορύβου τῆς βροχῆς. ὁ Τῶμ καὶ ἡ Σάρα, ἐξελλθόντες ἐπίσης μ' ὄλην αὐτὴν τὴν θύελλαν, ἔλαβον διεύθυνσιν ἀντίθετον ἐκείνης τοῦ Μαχαιρᾶ.

— Ἀμφιλακάρωθησαν (ἐχάθησαν) εἶπε σιγανὰ ὁ Διδάσκαλος πρὸς τὴν Αἰγωλιόν· ἔχε ἔτοιμον τὸ βιτριόλιόν σου προσοχή.

— Ἄς ἐξυποδηθῶμεν, διότι θέλουσι μᾶς ἀκούσει περιπατοῦντας ὀπισθὲν των, εἶπεν ἡ Αἰγωλιὸς.

— Καλὰ λέγεις, σὺ πάντοτε συλλογίζεσαι ὀρθῶς. Ἐγὼ δὲν ἐστοχάσθην τοῦτο, ἄς τοὺς ἀκολουθῶμεν ἐλαφρᾶ ὡς γάτοι.

Ἀφῆρσεν ὅθεν τὰ σανδάλιά του τὸ ἀποστρόπαιον ζεῦγος καὶ ἐγλύστρησεν εἰς τὸ σκότος, χειραγωγούμενον διὰ τῶν τριγῶν· τὸ στρατήγημα τοῦτο κατέστησε τοσοῦτον ἀνεπαίσθητα τὰ θήματά των, ὥστε προσήγγιζον σχεδὸν τὸν Τῶμ καὶ τὴν Σάραν, χωρὶς οὗτοι νὰ τὸ αἰσθάνωνται.

— Βύτυχῶς, εἶπεν ὁ Τῶμ, τὸ ὄχημα εἶναι εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, διότι ἡ βροχὴ ἤρχητε νὰ μᾶς διαπερᾶ· κρούεις, Σάρα;

— Ἴσως ἀπ' αὐτὸν τὸν κλήθη εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ ἀδελφοῦ της· τι, εἶπεν αὐτὴ, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ ἀδελφοῦ της.

Αἴρνης ὁ Τῶμ σταματᾷ. — Δυστυχία! Ἐπλανήθη ὡς πρὸς τὸν δρόμον· ἔπρεπεν ἐξερχόμενοι τοῦ καταγωγίου νὰ διευθυνθῶμεν ἀριστερόθεν· νὰ διαβῶμεν ἀπὸ τὰ ἐρείπια διὰ νὰ ἐπαναεῦρωμεν τὸ ὄχημά μας· ἄς ἐπιστρέψωμεν.

Ὁ Διδάσκαλος καὶ ἡ Αἰγωλιὸς, οἵτινες παρηκολούθουν ἐγγύτατα τὰ θήματά των, ἐβρίθθησαν τότε ἐντὸς προφυλαίου τινός, διὰ νὰ μὴ συναπαντηθῶσι μὲ τὸν Τῶμ καὶ τὴν Σάραν, οἵτινες στρεφόμενοι τοὺς διηγκώνισαν σχεδὸν.

— Καλύτερα, εἶπεν ὁ Διδάσκαλος σιγανᾶ· ἄς διευθυνθῶσι πρὸς τὰ ἐρείπια· ἂν ὁ μεσσιέρ ἀντισταθῇ... ἔχω τὸν στοχασμὸν μου.

Ἡ Σάρα καὶ ὁ ἀδελφός της, διαβάντες ἐκ νέου ἔμπροσθεν τοῦ καταγωγίου, ἐφθασαν πλησίον κατηδαφισμένης τινὸς οἰκίας, τῆς ὁποίας τὰ ἀνακεκαλυμμένα ὑπόγεια ἐσχημάτιζον κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ εἶδος θαράθρου.

Ἐνταῦθα ὁ Διδάσκαλος ἀναπηδᾷ μὲ τὴν ὄρμην καὶ τὴν εὐκαμψίαν τίγρεως· ἀρπάζει διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν του τὸν Σηύτωνα Τῶμ ἀπὸ τὸν λαίμῳ, καὶ τὸν λέγει:

— Τὸ βαλάντιόν σου, ἢ σὲ θάπτω εἰς αὐτὴν τὴν τρύπαν.

Καὶ ἀπωθῆσας αὐτὸν ὁ ληστής εἰς τὰ ὀπίσω τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὴν ἰσοσταθμίαν, καί, ὡς εἶπεν, τὸν ἐκράτησε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐπικρεμῆ ἐπάνωθεν τοῦ θαυτάτου βόθρου διὰ δὲ τῆς ἄλλης, ὡς διὰ τινος σιδηρᾶς λαβῆς, ἤρπασε τὸν βραχίονα τῆς Σάρας. Πρὶν ἢ κάμῃ τὸ παραμικρὸν κίνημα ὁ Τῶμ, ἢ Αἰγωλιὸς τὸν ἐγύμνωσε μὲ ἐπιδεξιότητα θαυμασίαν.

Ἡ Σάρα δὲν ἐκραύγασεν, οὐδὲ ἠθέλησε νὰ ἀντιπαλαίσῃ, ἀλλ' εἶπε μὲ γαλήνιον φωνήν.

— Δός τους, Τῶμ, τὸ βαλάντιόν σου— καὶ ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὸν κακοῦργον— ἡμεῖς δὲν φωνάζομεν, μὴ μᾶς κακοποιήτε.

Ἡ Αἰγωλιὸς, ἀροῦ ἐπιμελῶς ἐψηλάφησε τοὺς κόλπους τῶν δύο θυμάτων, εἶπεν εἰς τὴν Σάραν— νὰ ἴδῳ τὰς χειρὰς σου, φορεῖς δακτυλίδια; ᾧ, ὄχι, ἐπρόσθεσεν ἢ γραία μεμψιμοιροῦσα. Πῶς! δὲν ἔχεις κανένα, ὅς τις νὰ σὲ διδῇ δακτυλίδια;... τί κακοροικιχιά!

Ἡ φυσικὴ ἀταραξία τοῦ Σηύτωνος δὲν διασείεται παντελῶς εἰς τὴν αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον σκηνὴν ταύτην.

— Κάμομεν μίαν συμφωνίαν; τὸ χαρτοφυλάκιόν μου περιέχει ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα θέλουσιν εἶσθαι ἀνωφελῆ εἰς ἐσᾶς· ἐπιστρέψατέ με το, καὶ αὔριον σᾶς δίδω εἰκοσιπέντε λουδοβίκια, εἶπεν ὁ Τῶμ εἰς τὸν Διδάσκαλον, τοῦ ὁποίου ἢ χεὶρ τὸν συνέθλιβεν εἰσέτι, ἀλλ' ὄχι ὡς πρότερον σκληρῶς.

— Ναί, διὰ νὰ μᾶς στήθης παγίδα, ἀπεκρίθη ὁ ληστής. Ἐλα, φεῦγε γλήγορα, χωρὶς νὰ βλέπῃς κἂν ὀπίσω σου· εἶχες τύχην νὰ διασωθῆς τὸσον εὐθηνά.

— Στάσου, εἶπεν ἡ Αἰγωλιός, ἂν εἶναι εὐγενής, θὰ λάβει τὸ χαρτοφυλάκιόν του· ὑπάρχει τρόπος.— ἀπευθυνθεῖσα δὲ πρὸς τὸν Σηύτωνον— γνωρίζεις τὴν Πεδιάδα τοῦ Σαιντ-Δενῆ;

— Ναί.

— Ἡξεύρεις ποῦ εἶναι ὁ Σαιντ-Ουέν,

— Ναί.

— Ἀπέναντι τοῦ Σαιντ-Ουέν, εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως ἢ πεδιάς εἶναι λεῖα καὶ ἀνοικτὴ· βλέπει τις ἐν μέσῳ ἐκεῖ μακρόθεν· ἔλα τὸ πρῶτ' αὔριον ὄλως διόλου μόνος, φέρε τὰ χρήματα, καὶ μ' εὐρίσκεις ἐκεῖ μὲ τὸ χαρτοφυλάκιόν σου· χεῖρι μὲ χεῖρι, θέλω σοῦ τὸ ἀποδώσει.

— Ἄλλ' ἂν κάμῃ νὰ πιασθῆς, πτωχῆ!

— Πῶς! δὲν εἶναι δυνατόν... βλέπει τις μακρόθεν. Ἐν ὄμμα ἔχω... ἀλλ' εἶναι τὸσον ἐξυπνόν· ἂν ὁ Μεσσιέρ φανῇ μὲ τινα ἄλλον, δὲν θέλει εὐρεῖ κανένα, γίνονται ἀφαντος εὐθύς.

— Ἡ Σάρα, κτυπηθεῖσα ἀπὸ αἰφνίδιον τινὰ ἰδέαν, εἶπεν εὐθύς εἰς τὸν Ληστήν.

— Θέλεις νὰ κερδίσης χρήματα;

— Ναί.

— Εἶδες εἰς τὸ καπηλεῖον, ὅπου εἴμεθα, ἐπειδὴ τώρα σὲ γνωρίζω· εἶδες ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἤλθε κ' ἐζήτησαν ὁ ἀνθρακεύς; — Ἐνα μὲ λεπτόν μύστοκα; ναί, αὐτὸν ἤθελα τὸν κατασπαράξαι, ἀλλὰ δὲν μ' ἔδωκε καρόν... μ' ἐζάλισε μὲ δύο γρόνθους... ἢ πρῶτη φορά, καθ' ἣν μὲ συνέθη τοῦτο... ἀλλὰ θὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

— Καλῶς! αὐτὸν λοιπὸν θέλομεν καὶ ἡμεῖς, εἶπεν ἡ Σάρα.

— Αὐτόν; ἀνέκραξεν ὁ Διδάσκαλος· χίλια φράγκα, κ' ἐγὼ σᾶς τὸν φονεύω.

— Σάρα!... εἶπεν ὁ Τῶμ μὲ τρόμον.

— Ἄθλιε! εἶπεν ἡ Σάρα πρὸς τὸν Διδάσκαλον· δὲν πρόκειται νὰ τὸν φονεύσῃ.

— Ἄλλά;

— Ἐλθὲ αὔριον εἰς τὴν Πεδιάδα τοῦ Σαιντ-Δενῆ, κ' ἐκεῖ θέλεις εὐρεῖ τὸν σύντροφόν μου, ἐπανελάβην αὐτῆ· θέλεις ἰδεῖ ὅτι θέλ' εἶσθαι μόνος· θέλει σὲ εἰπεῖ τι χρειάζεται νὰ κάμῃς· ὄχι χίλια, ἀλλὰ δύο χιλιάδας φράγκα σὲ δίδω... ἂν ἐπιτύχῃς.

— Φουρλίγη μου, εἶπε χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Διδάσκαλον ἡ Αἰγωλιός· ἐδῶ εἶναι χρήματα διὰ νὰ κερδίσης τις· οὗτοι εἶναι πλούσιοι, οἵτινες θέλουσι νὰ βλάψωσι κανένα τους ἐχθρόν· ἐχθρός των εἶναι ἐκεῖνος ὁ αὐθάδης, τὸν ὁποῖον ἤθελες νὰ συντρίψῃς πρὸ ὀλίγου... πρέπει νὰ ὑπάγωμεν, ἰπάγω εἰς τὸν τόπον σου ἐγώ· δύο χιλιάδες βόλια, καλέ μου, ἀξίζουσι τὸν κόπον.

— Καλῶς! ἔρχεται ἡ γυναῖκά μου, εἶπεν ὁ Διδάσκαλος, τὴν λέγετε τί χρειάζεται, καὶ βλέπω.

— Ἐστῶ, αὔριον εἰς τὴν μίαν ὥραν.

- Εἰς τὴν μίαν ὥραν.
- Εἰς τὴν Πεδιάδα τοῦ Σαιντ - Δενῆ.
- Εἰς τὴν Πεδιάδα τοῦ Σαιντ - Δενῆ.
- Μεταξὺ τοῦ Σαιντ - Οὐάν καὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως, εἰς τὴν ἄκραν.
- Καλῶς.
- Θέλω σέ φέρεῖ καὶ τὸ χαρτοφυλάκιόν σου.
- Καὶ λαμβάνεις τὰ ὑποσχεθέντα 500 φράγκα· καὶ τινα προπληρωμὴν ἀκόμη διὰ τὴν ἄλλην ὑπόθεσιν.
- Τώρα ὑπάγετε σεῖς δεξιὰ, ἡμεῖς ἀριστερά· μὴ μᾶς ἀκολουθήσετε, διότι ἄλλως...

— Καὶ ὁ μὲν Διδάσκαλος καὶ ἡ Αἰγωλιὸς ἀπεμακρύνθησαν ταχέως· ὁ δὲ Σηῦτων καὶ ἡ ἀδελφὴ του διευθύνθησαν μὲ κατεσκευασμένα βήματα πρὸς τὸ προαύλιον τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας.

Τῆς σκηνῆς ταύτης ὑπῆρξέ τις μάρτυς ἀόρατος... ὁ Μαχαίρας, ὅς τις ἦτο ἀπὸ πρότερον χωμένος εἰς τὰ ἐρείπια διὰ τὰ κροφυλαχθῆ ἀπὸ τὴν βροχὴν· ἠκρόσθη λοιπὸν ἐκείθεν τὴν πρότασιν, ἣν ἡ Σάρα ἔκαμεν εἰς τὸν ληστήν, ἀφορῶσαν τὸν Ῥοδόλφον· καὶ ἰδὼν τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον διέτρεξαν ὁ νέος φίλος του, ἤρχησε νὰ διανοηθῆται τίνι τρόπῳ νὰ τὸν διασώσῃ· τὸ μίσος του κατὰ τοῦ Διδασκάλου καὶ τῆς Αἰγωλιῦ συνετέλεσαν ἕως ἐπὶ μᾶλλον εἰς τὸ ἀγαθὸν αἰσθημᾶ του τοῦτο· ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ῥοδόλφον· ἀλλὰ πῶς! ἐλησμονήσῃ τὴν διευθυνσιν τοῦ λεγομένου ζωγράφου· ὁ Ῥοδόλφος ἕως δὲν ἤθελεν ἐπανελθῆ εἰς τὸ καταγώγιον· Πῶς νὰ τὸν ἐπανευρῆ.

Ταῦτα διαλογιζόμενος παρεκλόθησε μηχανικῶς τὸν Τῶμ καὶ τὴν Σάραν· τοὺς εἶδε τέλος, ὅτι ἀνέβησαν ἐν ὄχημα, περιμένον αὐτοὺς ἐνώπιον τοῦ Προαυλίου τῆς Παναγίας.

Τὸ ὄχημα ἀναχωρεῖ· εὐφυῆς ἰδέα ἐπέρχεται εἰς τὸν Μαχαίραν· ἀναβαίνει κρυφίως εἰς τὰ ὀπίσθεν αὐτοῦ· τὸ ὄχημα ἐσταμάτησεν ἐπὶ τοῦ βουλευαρίου τοῦ ἀπτεροσκοπέιου, καὶ ὁ Τῶμ καὶ ἡ Σάρα καταβάντες γίνονται ἀφαντοὶ ἐντὸς τινος στενωποῦ τούτου τοῦ μέρους· ἦτο μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον· τὸ σκότος βαθύτατον· ὁ Μαχαίρας, διὰ τὴν ἀναγνωρίσιν τὴν ἐπαύριον τὸ μέρος τοῦτο, σύρει ἐκ τοῦ κόλπου του μαχαίριον, καὶ κάμνει βαθεῖαν καὶ πλατεῖαν ἐντομὴν εἰς ἓν τῶν δένδρων τῶν κατὰ τὴν γωνίαν ἐκείνης τῆς στενωποῦ· μετὰ τοῦτο ἐπιστρέφει εἰς τὰ ἴδια, ἀφ' ὅπου εἶχε πολὺ ἀπομακρυνθῆ.

Διὰ πρώτην φοράν μετὰ πολλοὺς χρόνους ὁ Μαχαίρας ἐγρέθη ὑπὸν τοσοῦτον γλυκὴν καὶ ἀνενόχλητον ἀπὸ τὴν φρικώδη ὁ-

πτασίαν τοῦ σφαλεῖοι τῶν Ἀχιωματικῶν, ὡς ἔλεγεν εἰς τὴν τραχείαν του γλώσσαν.

ΚΕΦ. Η΄.

Περίπατος.

Τὴν ἐπαύριον μετὰ τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν διέτρεξαν τὰ διάφορα ἐκεῖνα συμβάντα, λαμπρὸς φθινοπωρινὸς ἥλιος ἔλαμπεν ἐν τῷ μέσῳ αἰθρίου οὐρανοῦ· ἡ καταιγὶς τῆς νυκτὸς παρῆλθεν· ἡ ῥυπαρὰ συνοικία, εἰς ἣν μᾶς παρεκλόθησεν ὁ Ἄναγνώστης, μάλονότι σκοτεινὴ πάντοτε ἕνεκα τοῦ ὕψους τῶν οἰκιῶν, ἐφαίνετο ἤδη, χάρις εἰς τὴν καλλονὴν τῆς ἡμέρας, ὀλιγώτερον ἀποτρόπαιος.

Τὴν πρωτὰν περὶ τὰς ἑνδεκα, ὁ Ῥοδόλφος, εἴτε διότι δὲν ἐνόμιζε ν' ἀπαντήσῃ τὰ δύο ὑποκείμενα, ἄτινα ἀπέφυγε τὴν χθεσινὴν ἐσπέραν, εἴτε διότι κατεφρόνει αὐτὸν τὸν κίνδυνον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Φεβῶν καὶ διευθύνθη εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς δρακαίνης.

Ὁ Ῥοδόλφος ἦτο ἐνδεδυμένος πάλιν ὡς τεχνίτης, ἀλλὰ παρετρεῖτο εἰς τὰ φορέματά του ἡ φιλαρέσκεια· ὑπὸ τὸν καινούριον αὐτοῦ ἐπενδύτην, ἀνοικτὸν ἐπὶ τοῦ στήθους, ὑπεφαίνετο ὁ ἐρυθροῦς μάλλινος αὐτοῦ χιτῶν, κλειόμενος διὰ πολλῶν ἀργυρῶν κομβίων· ὁ τράχηλος ἐτέρου χιτῶνος λευκοῦ ἐκλινεν ἐπὶ μαύρου μεταξωτοῦ λαιμοδέτου, ἀμελῶς δεδεμένου περίξ τοῦ λαιμοῦ του· ἀπὸ τὸ οὐρανόχρουν σιαδιὸν του, τὸ στιλπνόκρανον καὶ μεταξόχρουν, ἐξέφευγον βόστρυχοὶ τινες κόμης καστανοχρόου· ὑποδήματα στιλπνότατα, ἀντικαταστήσαντα τὰ χονδρὰ καὶ πεταλωμένα πέδιλα τῆς προτεραιᾶς, ἐπεδείκνυον πόδα κομψὸν, ὅς τις ἐφαίνετο τοσοῦτον πλέον μικρὸς, καθόσον ἐξήρχετο ἀπὸ πλατεῖαν περισκελίδα ἐκ μεταξοπίτου ἐλαιοχρόου· ἡ ἐνδυμασία αὕτη δὲν ἐπηρεάζε παντάπασιν τὴν χάριν τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Ῥοδόλφου, σπανίου ἀναμίγματος κομψότητος, εὐλιγιστίας καὶ ῥώμης.

Ἡ δράκαινα περιεπάτει σοβαρῶς περὶ τὸ κατώφλιον τοῦ Καταγωγίου, ὅταν ἐπαρουσιάσθη εἰς αὐτὸ ὁ Ῥοδόλφος.

— Δούλη σας, εὐγενῆ νέε! ἔρχεσθε ἕως διὰ τὰ ὑπόλοιπα τῶν 20. φράγκων, τὸν εἶπε μὲ εἶδος τι εὐλαβείας, μὴ τολμῶσα νὰ λησμονήσῃ, ὅτι τὴν προτεραιάν ὁ νικητὴς τοῦ Μαχαίρα τὴν εἶχε ρίψει ἐπὶ τοῦ λογιστηρίου τῆς ἐν λουδοβίγιον· μένει νὰ λαμβάνετε 17. ἡμισυ φράγκα... ἔγω καὶ ἄλλο νὰ σᾶς εἰπῶ... ἦλθον χθὲς καὶ σᾶς ἐζήτησαν, ἡψηλὸς τις κύριος, καλῶς ἐνδεδυμένος, μὲ μίαν μικρόσωμον κυρίαν, ἐνδεδυμένην ἀνδρικά. Ἐπισκῶ ἑμοῦ μὲ τὸν Μαχαίραν δύο φιάλας ἐσφραγισμένον.

- Ἄ! ἔπιον ἑμοῦ μὲ τὸν Μαχαιρᾶν! καὶ τί τὸν εἶπον;
- Λέγουσα, ὅτι ἔπιον, ἀκατώμαι· μόλις ἔβαψαν τὰ χεῖλη των εἰς τὰ ποτήριά των, καὶ...
- Σ' ἐρωτῶ τί εἶπαν εἰς τὸν Μαχαιρᾶν.
- Ὠμίλησαν περὶ διαφορίων πραγμάτων: περὶ τοῦ Κοκκινόχειρος, τῆς βροχῆς, τοῦ ὠραίου χειροῦ.
- Γνωρίζουν οὗτοι τὸν Κοκκινόχειρα;
- Ἐξ ἐναντίας, ὁ Μαχαιρᾶς τοὺς ἐξήγησε ποῖος ἦτον... καὶ κατὰ ποῖον τρόπον τὸν ἐδείξετε...
- Καλῶς, δὲν πρόκειται περὶ τούτου.
- Νὰ σὰς δώσω τὰ ὑπόλοιπα, τὰ ὁποῖα σὰς μένω;
- Ναί... καὶ θὰ παραλάβω καὶ τὴν τραγωδίστριαν διὰ τὰ περάσωμεν τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχὴν.
- ὦ! αὐτὸ, παιδί μου, εἶν ἀδύνατον.
- Διατί;
- Διότι δὲν θέλει ἐπιστρέψει! τὰ ἐνδύματά της ἀνήκουσιν εἰς ἐμὲ, χωρὶς νὰ λογαριάσω, ὅτι προσέτι μὲ χρεωστῆ ἔννενηντα φράγκα διὰ τὸ φαγητὸν καὶ τὸ δωμάτιόν της εἰς ἑξ ἑβδομάδας, καθ' ἃς εὐρίσκεται εἰς ἐμέ. Ἐὰν δὲν ἦτο, ὡς εἶναι, τιμία, δὲν ἤθελα τὴν ἀφήσει νὰ ὑπάγῃ μακρύτερον ἀπὸ τὴν γωνίαν τῆς οδοῦ, ἐκτὸς πλέον...
- Ἡ Τραγωδίστρια σὲ χρεωστῆ ἔννενηντα φράγκα;
- Ἐννενηντα καὶ ἡμισυ, σωστά... ἀλλὰ τί σὲ μέλλει, παιδί μου, καὶ ἐρωτᾷς ὡς ἂν ἐμελλες νὰ τὰ πληρώσῃς; κάμε λοιπὸν τὸν *Μυλόρδο*.
- Λάβε, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ῥίπτων πέντε λουδοβίκια ἐπὶ τῆς μολυβδοσκεπάστου τραπέζης τῆς δρακαίνης· τώρα, πόσον ἀξίζουσι τὰ ῥάκη, ἅτινα τὴν ἔχεις ἐνοικιασμένα;
- Ἡ γραιία, ἐκπεπληγμένη, ἐξέταζε τὰ λουδοβίκια τὸ ἔν μετὰ τὸ ἄλλο, μὲ ὕφος ἀμφιβολίας καὶ δυσπιστίας.
- Τί παρατηρεῖς; μήπως νομίζεις, ὅτι σὲ δίδω κίβδηλα νομίσματα; στείλαι νὰ τ' ἀλλάξῃς, καὶ ἄς τελειώσωμεν... Τί ἀξίζουν, σὲ λέγω, τὰ ῥάκη, ἅτινα ἔχεις ἐνοικιασμένα εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχῆ;
- Ἡ δράκαινα, ταλαντευομένη μεταξὺ τοῦ πόθου τοῦ νὰ κάμῃ ἐπιχειρῶν διαπραγματεύσιν, τῆς ἐκπλήξεως τοῦ νὰ βλέπῃ ἕνα τεχνίτην κατέχοντα τοσοῦτον ἀργύριον, τοῦ φόβου μὴ ἀπατηθῆ, καὶ τῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ κερδίῃ πλείοτερον ἀκόμη, ἐσιώπησε διὰ μίαν στιγμὴν, ἔπειτα εἶπε — Τὰ ἐνδύματά της ἀξίζουσι τοῦλάχιστον... Ἐκατὸν φράγκα.

- Τοιαῦτα ῥάκη, δὲν ἤξεύρεις τί λέγεις! θέλεις κρατῆσαι τὰ ὑπόλοιπα τῶν ὅσα σ' ἔδωκα χθὲς καὶ θὰ σὲ δώσω καὶ ἐν λουδοβίκιον ἀκόμη, τίποτε περισσότερον· τὸ ν' ἀφήσω διὰ τὰ φορολογηθῶ ἀπὸ σέ... εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ κλέψω ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς, οἵτινες ἔχουσι δικαίωμα εἰς τὴν ἐλεημοσύνην.
- Καλῶς, παιδί μου, ἐγὼ κρατῶ τὰ φορέματά μου· ἡ Τραγωδίστρια δὲν ἐξέρχεται ἀπ' ἐδῶ· εἶμαι ἐλευθέρω νὰ πωλήσω τὰ φορέματά μου ὅπως θέλω.
- Ὁ! Ἐωσφόρος νὰ σὲ καύτῃ μίαν ἡμέραν ὅπως σὲ πρέπει! Ἴδου τὰ χρήματά σου· ὕπαγε νὰ μ' εὐρῆς τὴν Τραγωδίστριαν.
- Ἡ δράκαινα ἐβλεπεν εἰς τὸν κόλπον τῆς τὰ χρήματα, νομίζουσα ὅτι ὁ τεχνίτης ἢ ἔπραξε καμμίαν κλοπὴν, ἢ ἔλαβέ τινα κληρονομίαν, καὶ τὸν εἶπε μὲ ποταπὸν τι μειδίαιμα — Διατί, υἱέ μου, δὲν ἀναβαίνει νὰ εὐρῆς μόνος σου τὴν Τραγωδίστριαν εἰς τὸ δωμάτιόν της;... τοῦτο θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ... Ἐπειδὴ, εἰς τὴν τιμὴν μου σὲ λέγω, χθὲς σ' ἔρριπτε τόσον ὠραία κάποιαις ματαιαῖς!
- Ὑπαγε, σὲ λέγω, νὰ τὴν ζητήσῃς, καὶ εἰπέτην ὅτι θέλω τὴν παραλάβει εἰς τὴν ἐξοχὴν... τίποτε περισσότερον. Πρὸ πάντων πρόσεξαι μὴν τὴν εἰπῆς, ὅτι σ' ἐπλήρωσα τὰ χρέος της.
- Καὶ διατί;
- Τί σὲ μέλλει;
- Καὶ τῶντι, τὸ ἴδιον μὲ κάμνει καλύτερα νὰ θαρρῆ ὅτι μ' εἶναι ὑπόχρεως ἀκόμη...
- Ὅ! τι ὕφος θυμοειδές! Οὐαί εἰς ἐκείνους, οἵτινες ὑποπίπτουσιν εἰς τὴν ὀργὴν σου... Πρόσμεναι, ὑπάγω... ὑπάγω...
- Καὶ ἡ δράκαινα ἀνέβη, μετὰ τινος δὲ στιγμᾶς κατέβη πάλιν.
- Ἡ Τραγωδίστρια δὲν μ' ἐπίστευεν· αὐτὴ ἐρυθρίασεν ὅταν ἔμαθεν ὅτι εἰσθ' ἐδῶ... Ἀλλ' ὅτε τὴν εἶπα, ὅτι τὴν ἐσυγχώρουν νὰ περάσῃ τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τρελλαθῆ· διὰ πρώτην φορὰν τῆς ζωῆς τῆς τὴν ἤλεε νὰ χυθῆ εἰς τὸν λαίμον μου ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς.
- Τοῦτο ἦτο... ἡ χαρὰ διότι θὰ σ' ἀφήσει.
- Τὸ ἄνθος τῆς Μαρίας εἰσῆλθε τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνδεδυμένον ὡς χθὲς· ἐ-θῆτα ἐξ ἀμαυρᾶς δαμασκηνοουργῆς· σάλιον πορτοκαλόχρουν δεδεμένον ἐπὶ τῆς ῥάχης, καὶ μανδήλιον μὲ ἐρυθρὰ τετραγώνια κεφαλόδεμα, ἑκατέρωθεν τοῦ ὁποίου ὑπεραίνοντο οἱ σγκώδεις πλόκαμοι ξανθῆς κόμης· ἀναγνωρίσασα τὸν Ροδόλφον ἐρυθρίασε καὶ ἔχαμήλωσε τὰ ὄμματα τῆς ὑπὸ αἰδοῦς.

— Έρχεσαι, παιδί μου, νὰ περάσης μετ' ἐμοῦ τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχὴν; εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

— Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, Κύριε Ροδόλφε, εἶπεν ἡ Τραγωδίστρια, ἀφοῦ καὶ ἡ Κυρία τὸ συγχωρῆ.

— Σὲ δίδω τὴν ἄδειαν, μικρὴ μου γατίτζα, ἕνεκα τῆς καλῆς σου διαγωγῆς. . . ἔλα, πλησίασαι νὰ σὲ φιλήσω. Καὶ ἡ Μέγαιρα ἔτεινεν εἰς τὸ ἄθος τῆς Μαρίας τὸ καταστικτον οὐτιδανὸν πρόσωπόν της.

Ἡ δυστυχὴς νέα, ὑπερικήσασα τὴν ἀπέχθειάν της, ἐπλησίασε τὸ μέτωπόν της εἰς τὰ χεῖλη τῆς δρακαίνης. Ἀλλ' ὁ Ῥοδόλφος διὰ βιαίου παραγκωνίσματος ὤθησας τὴν γραῖαν ἐντὸς τοῦ λογιστηρίου της, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Ἄνθως τῆς Μαρίας, καὶ ἐξῆλθε τοῦ Καταγωγίου ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν βλαστημιῶν τῆς καλομάνας Πονίσσας.

— Προσέξατε, Κ. Ροδόλφε, εἶπεν ἡ Τραγωδίστρια, ἡ δράκαινα ἐνδέχεται νὰ σᾶς ῥίψῃ τι κατακεφαλῆς, εἶναι τόσο κακὴ.

— Θάρσει, παιδί μου. . . ἀλλὰ, τί ἔχεις; φαίνεσαι ὡσάν σωγχισμένη. . . λυπημένη. . . μήπως διαραεστεῖται διότι ἔρχεσαι μαζὶ μου;

— Ἐξ' ἐναντίας. . . ἀλλὰ. . . ἀλλὰ μὲ δίδετε τὸν βραχίονά σας.

— Καὶ ἐκ τούτου τί γίνεται;

— Στεῖ εἰσθε ἓνας τεχνίτης. . . ἐνδέχεται τις νὰ εἰπῇ εἰς τὸν μάστορήν σας ὅτι σᾶς ἀπήντησε μ' ἐμέ. . . τοῦτο θέλει σᾶς βλάψει· οἱ μαστόροι δὲν ἀγαποῦν νὰ ἀτακτῶσιν οἱ ἐργαταῖ των· καὶ ἡ Τραγωδίστρια ἀπέστυρεν ἑλαφρῶς τὸν βραχίονά της ἀπὸ ἐκείνου τοῦ Ῥοδόλφου, προσθέτουσα.—

— Προχωρεῖτε μόνος. . . θέλω σᾶς ἀκολουθεῖ ἕως εἰς τὴν ἐξοδὸν τῆς Πόλεως. . . ἅμα ἐξέλθωμεν εἰς τὰς πεδιάδας, θέλω ἐπανελθῆ πλησίον σας πάλιν.

— Μὴ φοβείσαι, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος, συγχινηθεὶς διὰ ταύτην τὴν προσοχὴν τῆς νέας, καὶ ἐπαναλαβὼν τὸν βραχίονά της· ὁ μάστορὸς μου δὲν κατοικεῖ εἰς ταύτην τὴν συνοικίαν, καὶ ἐπομένως θέλωμεν εὐρεῖ ἐν ὄχημα καθὼς διαβῶμεν ἐπὶ τῆς ὄχθης τῶν Ἀνθίων.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, Κ. Ῥοδόλφε, διὰ νὰ μὴν ἤθελε σᾶς συμβῆ ἐξ αἰτίας μου τί. . .

— Τὸ πιστεύω καὶ σ' εὐχαριστῶ· ἀλλ' εἰπέ με ἐλευθέρως, σὲ εἶναι ἀδιάφορον ἂν διευθυνθῶμεν ἐξ ὁποιοῦδήποτε μέρους πρὸς τὴν ἐξοχὴν;

— Πάντῃ ἀδιάφορον, Κ. Ῥοδόλφε, φθάνει νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν. . . ὁ καιρὸς εἶναι τόσο ὠραῖος. . . ὁ ἀνοικτὸς ἀὴρ εἶναι τόσο ζωογονητικὸς! ἤξεύρετε, ὅτ' εἶναι ἤδη ἕξ ἑβδομάδες, ἀφοῦ δὲν ὑπῆγα μακρύτερα ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀνθίων καὶ ἀόμην, ἂν ἡ δράκαινα μ' ἐσυγχῶρει νὰ ἐξέρχωμαι τῆς παλαιᾶς Πόλεως, τοῦτο ἦτο ὡς ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς ἐμέ.

— Καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν αὐτὴν ὑπιγαινες διὰ νὰ ἀγοράζῃς ἄνθη,

— Ὡ! ἔχι· δὲν εἶχα χρήματα ὑπήγαινα μόνον νὰ τὰ βλέπω, ν' ἀνανεῶ τὴν καλὴν εὐωδίαν των. . . Ἐν διαστήματι τῆς ἡμισείας ὥρας, ἦν μ' ἐσυγχῶρει ἡ δράκαινα ν' ἀπέρχομαι· ἐκεῖ, ὅταν ἐγένετο ἡ ἀγορὰ τῶν ἀνθίων, ἤμην τόσο εὐχαριστημένη, ὥστε τὸ πᾶν ἐλησμόνουν.

— Καὶ ὅταν ἐπέστρεφες εἰς τὴν δράκαιναν. . . εἰς ἐκείνους τοὺς δυσώδεις δρόμους. . .!

— Ἐπέστρεφον πλέον λυπημένη παρ' ὅταν ἀνεχώρουν. . . καὶ ἐκράτουν τὰ δάκρυά μου διὰ νὰ μὴν ἤθελα ἐπιπληχθῆ. . . νὰ ἰδῆτε. . . εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν ἀνθίων. . . ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μὲ ἤρσεν, ἀλλὰ μὲ ἤρσεν πολὺ, ἦτο τὸ νὰ βλέπω ἐκείνας τὰς μικρὰς καὶ καθαροενδεδυμένας τεχνητρίδας, αἰτινες φαιδραὶ καὶ εὐθυμοὶ ἀνεχώρουν ἀπὸ τὴν ἀγορὰν βαστάζουσαι εἰς τοὺς βραχίονάς των ὠραῖαν τινὰ γλάστραν μὲ ἄνθη.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν εἶχες ὀλίγα τινὰ μόνον ἄνθη εἰς τὸ παράθυρόν σου ἤθελες τὰ ἔχει ὡς μίαν συντροφίαν.

— Τῶνόντι, Κύριε Ῥοδόλφε! φαντασθῆτε, μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ δράκαινα ἐώρταζε τὸ ὄνομά της, ἤξεύρουσα τὴν κλίσιν μου εἰς τὰ ἄνθη, μ' ἐχάρισε μίαν μικρὴν τριανταφυλλίτζαν· νὰ ἤξεύρετε πόσον ἐστάθην εὐτυχὴς! δὲν ἤσθανομην καμμίαν δυσαρέσκειαν πλέον· ἂ! ἄλλο δὲν ἔκαμνα, εἰμὴ νὰ βλέπω τὴν τριανταφυλλίτζαν μου μόνον. . . διεσκέδαζα εἰς τὸ νὰ μετρῶ τὰ φύλλα της, τὰ τριαντάφυλλά της. . . ἀλλ' ὁ ἀὴρ εἶναι τόσο βλαβερὸς εἰς τὴν παλαιὰν Πόλιν, ὥστε μετὰ δύο ἡμέρας ἤρχιστε νὰ κιτρινίσῃ. . . τότε. . . ἀλλὰ θὰ μὲ περιγελάσητε, κύριε Ῥοδόλφε.

— Ὅχι, ὄχι, ἐξακολουθεῖ.

— Ἐξίτησα τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὴν δράκαιναν διὰ νὰ ἐκβάλω εἰς περίπατον τὴν τριανταφυλλίαν μου. . . ναί. . . ὡς νὰ ἐπεριθάβαζα κανὲν παιδίον· τὴν μετέφερον εἰς τὴν ὄχθην τῶν ἀνθίων· ἐστοχαζόμην, ὅτι οὕσα πλησίον εἰς τ' ἄλλα ἄνθη, καὶ εἰς ἐκεῖναν τὸν εὐώδη καθαρόν ἄερα, ἤθελεν ὠφελῆθῃ· ἐρράντισα τὰ ζαρωμένα πτωχὰ της φύλλα μὲ τὸ ὠραῖον ὕδωρ τῆς πηγῆς, καὶ

ἔπειτα διὰ τὴν στεγνώσω τὴν ἔβαλα δι' ἰκανὴν ὥραν εἰς τὸν ἥλιον . . . ἀγαπημένη μου τριανταφυλλίτζα, δὲν ἔβλεπε ποτὲ ἥλιον, εἰς τὴν χώραν . . . ἐπειδὴ εἰς τὴν ὁδὸν μας ὁ ἥλιος δὲν καταβαίνει ποτὲ χαμηλότερα ἀπὸ τὴν στέγην . . . τέλος ἐπέστρεψον . . . ἐν τοσούτῳ σὰς βεβαιῶ, κύριε Ροδόλφε, ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν περιπάτων ἡ τριανταφυλλίτζα μου ἔζησε δέκα ἡμέρας περισσότερο παρ' ὅσον ἤθελε ζῆσαι ἀνευ τούτου.

— Τὸ πιστεύω ἀλλ' ἀπ' οὗ ἀπέθανε πρέπει νὰ ἐλυπήθης καθ' ὑπερβολήν.

— Ἐθρήνησα ἦτο ἀληθὴς θλίψις δι' ἐμέ . . . καὶ, ἀκούετε, κύριε Ροδόλφε, ἐπειδὴ καταλαυθάνετε τί θὰ εἴπῃ κλίσις εἰς τὰ ἄνθη, θέλω σὰς εἰπεῖ ἀκόμη καὶ τοῦτο ἡθιανόμην εἰδὸς τι εὐγνωμοσύνης εἰς ἐκεῖνο τὸ ταλαίπωρον φυτὸν, νὰ ἄνθῃ τόσον ὠραῖα δι' ἐμέ, ὑποθέσατε . . . δι' ἐμέ . . . μολονότι . . . τί νὰ σὰς εἴπω . . . ἐνῶ ἤμην τοιαύτη . . .

Καὶ κλίνασα τὴν κεφαλὴν ἡ Τραγωδίστρια ἔγεινε κατακόκκινη ἀπὸ ἐντροπήν.

Ταλαίπωρον Παιδίον! μὲ ταύτην τὴν συναίσθησιν τῆς τρομερᾶς καταστάσεώς σου, σὺ συνεχῶς θά . . .

— Θὰ ἐπεθύμησα νὰ δώσω τέλος εἰς τοιαύτην ζωὴν, δὲν ἠθέλετε νὰ εἴπητε τοῦτο; εἶπεν ἡ Τραγωδίστρια διακόπτουσα τὸν Ροδόλφον ὦ, ναί! εἶναι ἐπέκεινα τοῦ μὴνός ἤδη, ἀποῦ ἔκυψα καὶ ἐθεώρησα τὸν Ποταμὸν Σέναν . . . ἀλλ' ὕστερον ἐθεώρησα πάλιν τὰ ἄνθη, τὸν ἥλιον . . . τότε εἶπα κατ' ἐμαυτὴν ὁ Ποταμὸς θὰ εἶναι πάντοτε ἐδῶ ἀκόμη εἶμαι δεκαεξ ἡμισυ ἐτῶν . . . Τίς ἤξεύρει; . . .

— Ὅταν ἔλεγες τίς ἤξεύρει; . . . ἤλπίζεις τί;

— Ναί . . .

— Καὶ τί ἤλπίζεις;

— Ἠλπίζω νὰ εὕρω καλὸν τι ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον νὰ μὲ προμηθεύῃ ἐργασίαν ἕως νὰ ἐκδῶ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς δρακαίνης . . . καὶ ἡ ἐλπίς αὕτη μ' ἐπαρηγόρει πολὺ . . . ἔπειτα ἔλεγα, δυστυχισμένην ζωὴν ζωὴ ἀλλ' ὅμως δὲν ἔκαμα κανέναν κακὸν εἰς κανένα ἄνθρωπον ἂν εἶχα τινὰ νὰ μ' ἐσυμβούλευε, δὲν ἤθελα εἶσθαι τώρα εἰς τὴν λυπηρὰν αὐτὴν κατάστασιν! . . . καὶ τοῦτο ἀπεμάκρυνεν ὀλίγον τὴν λύπην μου . . . ἤτις εἶχεν αὐξήσει πολὺ ὕστερον, ἀποῦ εἶχα χάσει τὴν τριανταφυλλίτζαν μου! — ἐπρόσθεσεν ἡ Τραγωδίστρια μὲ στεναγμὸν.

— Πάντοτε αὕτη ἡ μεγάλη λύπη . . . δὲν ἠδυνήθης εἰσέτι νὰ λησμονήσης τὴν τριανταφυλλίτζαν σου;

— Ναί . . . ἴδετε . . . νὰ τὴν.

Καὶ ἡ Τραγωδίστρια ἀνέστυρεν ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς μικρὰν δέσμην κλωναρίων ξηρῶν, ἰσομέτρως κεκομμένων καὶ δεδεμένων μὲ ταινίαν ῥοδόχρουν.

— Πῶς! τὴν ἐφύλαξες τοιοῦτοτρόπως;

— Βεβαίαι εἶναι τὸ μόνον ἀπόκτημά μου εἰς τὸν κόσμον.

— Καὶ δὲν ἔχεις κανέναν ἄλλο πρᾶγμα ἰδικόν σου;

— Κανέν . . .

— Ἄλλ' αὐτὰ τὰ κοράλια, τὰ ὁποῖα φορεῖς;

— Εἶναι τῆς δρακαίνης.

— Δὲν ἔχεις τίποτε, τίποτε, οὔτε ἐν ῥάκος, οὔτε ἐν μανδήλιον;

— Τίποτε . . . τίποτε ἄλλο παρὰ τὰ ξηρὰ κλωνάρια τῆς πτωγῆς μου τριανταφυλλίτζας διὰ τοῦτο τὴν ἀγαπῶ τόσον . . .

Ἐν τούτοις ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ Τραγωδίστρια ἔφθασαν εἰς τὴν δῆλην τῶν ἄνθων ἐκεῖ ἐν δῆγμα τοὺς ἐπερίμενον ὁ Ροδόλφος ἀνεβίβασεν εἰς αὐτὸ τὴν Τραγωδίστριαν ἀναβάς δὲ οὗτος μετ' αὐτὴν εἶπεν εἰς τὸν ἠνίοχον.

— Διεύθυνέ μας εἰς τὸ Σαίντ - Δενὴ μετὰ ταῦτα σὲ λέγω τί δρόμον θὰ λάβωμεν ἀπ' ἐκεῖ κ' ἐμπρός.

Τὸ δῆγμα ἀνεχώρησεν ὁ ἥλιος ἠκτινοβόλοι· ὁ Οὐρανὸς ἦτο ἀνέφελος· τὸ ψῦχος ἦτο ὀλίγον αἰσθαντικόν· ὁ ἀήρ ἐκυκλοφόρει ζωηρὸς καὶ ψυχρὸς διὰ μέσου τῶν ἀνοιγμάτων τοῦ ὀχήματος, μολονότι αἱ ὕαλοι τῶν θυριδίων του ἦσαν καταβιβασμένοι.

— Ἄ! Εἰς μανδύας (Manteau) γυναικεῖος, — εἶπεν ἡ Τραγωδίστρια, παρατηρήσασα ὅτι ἐκάθησεν ἐπὶ τινος μανδύου.

— Ναί, τὸ ἐπῆρα, παιδί μου, δι' ἐσέ, φοβούμενος μήπως κρυώσης· τειλίχθητι μ' αὐτό.

— Ἡ ταλαίπωρος νεᾶνις, καθὼ ὀλίγον συνειθισμένη εἰς τοιαύτας φιλοφροσύνας, ἠτένισε τὸν Ροδόλφον ἐκστατικῆ.

— Ἄ! κύριε Ροδόλφε, πόσον εἶσθαι καλὸς! μὲ κάμνετε νὰ ἐντρέπωμαι.

— Νὰ ἐντρέπῃσαι, διότι εἶμαι καλός;

— Ὅχι· ἀλλὰ . . . μὲ φαίνεται ὅτι δὲν ὀμιλεῖτε πλέον τώρα ὡς χθές, ὅτι εἶσθε ὅλως διαφορετικός.

— Ἄς ἰδῶμεν, Ἄνθος τῆς Μαρίας· τί ἀγαπᾶτε καλῆτερα νὰ ἤμουν ὁ Ροδόλφος ὁ χθεσινός . . . ἢ ὁ Ροδόλφος ὁ σημερινός;

— Ἀγαπῶ βεβαίως καλῆτερα νὰ εἶσθε, ὡς εἶσθε σήμερον . . . μόνον τοῦτο χθές μ' ἐφαίνετο ὅτι ἤμουν πλέον ἴση μὲ σὰς . . .

Ἵστερον, διακόπτεται εὐθὺς, φοβηθεῖσα μήπως μὲ τρῶς λόγους

τούτους έταπείνωσε τὸν Ῥοδόλφον, καὶ λέγει:

— Ὅταν λέγω πλέον ἔση μὲ σὰς... Κύριε Ῥοδόλφε, γνωρίζω πῶς αὐτὸ δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἶναι...

— Ἐν πράγμα σου μὲ κάμνει, Ἄνθος τῆς Μαρίας, νὰ θαυμάζω.

— Τί πράγμα, κύριε Ῥοδόλφε;

— Δεικνύεις ὡς νὰ ἐλθσμόνησες ἐκεῖνο τὸ ὄποιον σὲ εἶπεν ἡ Αἰγωλιὸς γῆθς... πῶς γνωρίζει τοὺς γονεῖς σου.

— Ὡ! δὲν τὸ ἐλθσμόνησα τοῦτο... διελογιζόμενη περὶ τοῦτου ταύτην τὴν νύκτα... κ' ἐκλαυσα πολὺ... ἀλλ' εἶμαι βεβαία, ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές... ἡ Αἰγωλιὸς ἐπλασε τοῦτο διὰ νὰ μὲ λυπήσῃ περισσότερον.

— Ἐνδεχόμενον ὅμως ἡ Αἰγωλιὸς νὰ γνωρίζῃ περὶ τοῦτου πλέον παρ' ὅσον στοχάζεσαι ἂν τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι ἀληθές, δὲν ἤθελες χαρῆ μεγάλην διὰ νὰ ἐπανεύρῃς τὸν Πατέρα σου καὶ τὴν Μητέρα σου;

— Φεῦ! κύριε Ῥοδόλφε ἂν οἱ γονεῖς μου δὲν μὲ ἠγάπησαν ποτέ... πρὸς τί καὶ ἂν τοὺς ἐπανεύρω... δὲν ἤθελον γυρίσει καὶ νὰ μὲ ἴδωῦν... ἂν δὲ μὲ ἠγάπων... ποῖαν ἐντροπήν ἤθελα τοὺς προξενήσει... ἤθελον ἀποθάνει ἴτως...

— Ἄν οἱ γονεῖς σου σὲ ἠγάπων, Ἄνθος τῆς Μαρίας, ἤθελον σὲ συγχωρήσει, ἤθελον σὲ ἀγαπήσει πάλιν... ἂν σὲ ἀπέριψαν... ὅταν ἴδωῦν εἰς ποῖαν φρικώδη κατάστασιν σ' ἔφερον ἡ ἐγκατάλειψίς των... ἡ αἰσχύνῃ των θέλ' εἶσθαι ἡ ἐκδικήσίς σου.

— Καὶ πρὸς τί νὰ ἐκδικηθῶ, κύριε Ῥοδόλφε;

— Ἐχεις δίκαιον... ἄς μὴν ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, τὸ ὄχημα εἴθασε πλησίον τοῦ Σαίντ-Ουέν, ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῆς ἑδοῦ Σαίντ-Δενῆ καὶ τοῦ δρόμου τῆς Ἐπαναστάσεως· μόλην τὴν μονοτονίαν τῶν πέριξ τόπων, τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας εἰς τὴν θεάν τῶν κάμπων ἐνθουσιάσθη τόσο, ὥστε ἐλθσμόνησε τὰς θλιθεράς ἰδέας, ὅσας ἡ ἀνάμνησις τῆς Αἰγωλιῦ διήγειρεν εἰς τὴν ψυχὴν της, καὶ τὸ θελκτικὸν πρόσωπόν της ἐφαιδρύνθη· ἔκυψεν ὅθεν πρὸς τὸ θυρίδιον τοῦ ὀχήματος, καὶ κροτοῦσα τὰς χεῖρας ἀνέκραξε — Κύριε Ῥοδόλφε, τί εὐτυχία... χόρτα! κάμποι!... ἂν μ' ἐσυγχωρεῖτε νὰ καταβῶ... τί ὠραία... ἐπεθύμουν τόσο νὰ τρέξω μέσα εἰς αὐτὰ τὰ λιβάδια...

— Νὰ τρέξωμεν παιδί μου... ἤνιοχε, σταμάτησαι!

— Πῶς! καὶ σεῖς θὰ τρέξετε, κύριε Ῥοδόλφε!

— Θέλωμαι κ' ἐγὼ ἐπίσης.

— Τί εὐτυχία, κύριε Ῥοδόλφε!

Καὶ ἀμόφτεροι ἐπιλαβόμενοι ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὴν χεῖρα ἔτρεχον δρομαῖοι εἰς ἐκτεταμένον τι ἐπίπεδον, κατάκυκνον ἀπὸ νεοφυῆς χόρτον, προσφάτως θερισθέν.

Ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὰ πηδήματα, τὰς μικρὰς ἐκείνας περιχαρεῖς φωνὰς, τὴν ἔκστασιν τοῦ Ἄνθους τῆς Μαρίας. ταλαίπωρος δορκὰς, τόσον καιρὸν κατάκλειστος, ἀνέπνεεν ἤδη τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα μὲ ἀπληστίαν... ὑπήγαγεν, ἤρχετο, πάλιν ἐφευγε, πάντοτε μὲ νέας παραφροσάς.

Εἰς τὴν θεάν πολλῶν πυκνωμάτων λευκανθήμων ἡ Τραγωδίστρια ἐξέβαλλε πάντοτε νέας κραυγὰς ἀγαλλιᾶσεως, καὶ δὲν ἄφρινε τὸ πλέον παραμικρὸν ἄνθος, ἀλλὰ τὰ ἔκοπτεν ὅλα· ἀφοῦ διέτρεξεν οὕτως ἰκανὴν ὄραν ἐν μέσῳ τῶν πεδιάδων, ἐστάθη διὰ ν' ἀνασάη καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ κορμῷ δένδρου, κατακειμένου εἰς τὴν ὄχθην βαθείας τινὸς τάφρου.

Ἡ διαφανὴς καὶ λευκὴ, συνήθως δὲ ὀλίγον ὠχρὰ ὄψις τοῦ Ἄνθους τῆς Μαρίας, ἔλαβεν ἤδη τὸν πλέον ζωηρὸν χρωματισμόν· οἱ μεγάλοι κυανοὶ ὀφθαλμοὶ της ἐξέπεμπον γλυκείας μαρμαρυγὰς τὸ πορφυροῦν της στόμα, ἀσθμαῖνον, διέφαινε δὺν στοίχους μαργαριτῶν ὑγρῶν τὸ στήθος της ἐπαλλεν ὑπὸ τὸ παλαιὸν μικρὸν περιώμιόν της· τὴν μίαν χεῖρά της ἐκράτει ἐπὶ τῆς καρδίας της διὰ νὰ καταθλίβῃ τοὺς παλμούς της διὰ δὲ τῆς ἄλλης ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Ῥοδόλφον τὴν ἀνοδέσμη ἀπὸ τὰ ἄνθη, ὅσα συνέλεξεν εἰς τὰς πεδιάδας.

Τίποτε δὲν δύναται τις νὰ ἰδεασθῇ θελκτικώτερον παρὰ τὴν ἀθῶαν καὶ ἀγνήν χαρὰν, ἥτις ἠκτινοβόλει ἐπὶ τῆς ἀκάκου αὐτῆς φυσιογνωμίας· ὅτε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας ἠδυνήθη νὰ λαλήσῃ, εἶπεν εἰς τὸν Ῥοδόλφον μὲ τόνον ἐκπράζοντα βαθεῖαν εὐχαριστίαν, εὐγνωμοσύνην σχεδὸν θρησκευτικὴν. — ὦ, ὁ Θεὸς πόσον εἶναι ἀγαθός, διότι μὰς ἐχάρισε μίαν ἡμέραν τόσο ὠραίαν!

Δάκρυ ἀνέβη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ῥοδόλφου, ἀκούσαντος τὸ πτωχόν, τὸ ἐγκαταλειμμένον, τὸ περιφρονημένον, τὸ πεπλανημένον αὐτὸ πλάσμα νὰ ἐκβάλλῃ φωνὴν ἀγαλλιᾶσεως καὶ ἀπράστου εὐχαριστίας πρὸς τὸν Πλάστην, ἐπειδὴ ὑψοράνη ὑπὸ τῆς θεᾶς ἐνός λειμῶνος.

Συμβὰν ἀπροσδόκητον ἀπέσπασε τὸν Ῥοδόλφον ἀπὸ τὴν νοεράν του ταύτην μελέτην.

ΚΕΦ. Θ'.

Ἀπροσδόκητον.

Ἐπομεν, ὅτι ἡ Τραγωδίστρια ἐκάθησεν ἐπὶ στελέχους δένδρου κατακειμένου εἰς τὰ χεῖλη ἐνὸς βόθρου.

Αἴρνης ἐκεῖ ἐγείρεται εἰς ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ βᾶθος τῆς ἀνασκαφῆς, ἀποτεινᾷσσει τὰ ἄγυρα, ὑπὸ τοῦ σωροῦ τῶν ὀπῶν ἤτο παραχωμένος, καὶ ἐκβάλλει ταραχωδέστατον καγχασμὸν ἢ Τραγωδίστρια ἐκπληχθεῖσα ἐστράφη καὶ βλέπει . . . τὸν Μαχαιρᾶν.

— Μὴ φοβεῖσαι, κόρη μου, τὴν λέγει ὁ Μαχαιρας, βλέπων αὐτὴν ὅτι κατέρυγεν ἐντρομος πλησίον τοῦ Ῥοδόλφου. Παραδόξως συναπάντησις αὕτη, Κύριε Ῥοδόλφε· αἶ! . . . τὴν ἰδεάξασθε ποτέ σας; . . . οὐδ' ἐγὼ τὴν ἐπερίμενα θέοισιν . . .

— Μετὰ ταῦτα ἐπρόσθεσε σοβαρῶς· ἀκούσατε, Μάστορη Ῥοδόλφε . . . ἰδέτε, ὅτι θέλει ἄς εἰπῆ καθεὶς . . . ἀλλ' ὑπάρχει κάτι τι εἰς τὸν ἀέρα . . . ἐκεῖ ὑψηλά . . . ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν ἡμῶν . . . ὁ μέγ-δε Μέγῃ (ὁ Θεὸς) εἶναι ἐν Πνεύμα· καὶ αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ὁμοιάζει ὡς νὰ λέγῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον· τρέχε ὅπως ἐγὼ σὲ ὠθῶ . . . ἰδέτε, μᾶς συνῆλθε καὶ ἡμᾶς ἐδῶ, ὅπερ εἶναι ἐκπληκτικώτατον!

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος μὲ ἄκραν ἀπορίαν.

— Ἐπαγρυπνῶ διὰ καλὸν σου, μάστορή μου . . . ἀλλ' εἶδες, ποῖον ὠραῖον παίγιον τῆς τύχης νὰ εὐρεθῆς καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὰ περίεξ τῆς οἰκίας μου τῆς ἐξοχῆς; τὸ εἶπα, ὑπάρχει κάτι τι θεβαίως, ἐπάνω ἐκεῖ ὑπάρχει κάτι τι.

— Ἀλλὰ πάλιν σ' ἐρωτῶ, τί κάμνεις αὐτοῦ;

— Εὐθύς θέλετε τὸ μάθει· δότε με μόνον καιρὸν ν' ἀναβῶ ὡς ἐπὶ ἀστεροσκοπεῖου εἰς τὸ ὄχημά σας μίαν στιγμὴν διὰ νὰ παρατηρήσω πρῶτον τριγύρω.

Καὶ τρέξας πρὸς τὸ πλησίον ἰστάμενον ὄχημα ἀνέβη, ἐβρίψεν εἰς τὰ περίεξ τῆς εὐρυχώρου πεδιάδος γοργὸν βλέμμα, καὶ ἐπανῆλθε ταχέως.

— Θέλεις μ' ἐξηγήσει τι σημαίνουσιν αὐτά; εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ὑπομονή! ὑπομονή! μάστορη . . . τί ὦρα εἶναι;

— Μισὴ ὥρα μετὰ μεσημβρίαν, ἀπεκρίθη ὁ Ῥοδόλφος, ἀφοῦ παρετήρησεν τ' ὠρολόγιόν του.

— Καλῶς . . . ἔχομεν καιρὸν . . . ἡ Αἰγωλιὸς ἀκόμη μετὰ μισὴν ὥραν θέλ' εἶσθαι ἐδῶ.

— Ἡ Αἰγωλιὸς! ἀνέκραξαν συνάμα καὶ ὁ Ῥοδόλφος καὶ τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας.

— Ναί . . . ἡ Αἰγωλιὸς· ἀλλ' εἰς ὀλίγας λέξεις· χθές ἄμ' ἀνεχωρήσατε ἀπὸ τὸ καταγώγιον, ἦλθεν . . .

— Ἄνῃ τις ὑψηλὸς μὲ μίαν γυναῖκα ἀνδρῶν ἐνδεδυμένην μὲ ἐζήτησαν, τὸ ἤξεύρω ὑπερον;

— Ἰσπερον μ' ἐκέρασαν, καὶ ἠθέλησαν νὰ μὲ κάμωσι κατάσκοπον διὰ νὰ τοὺς δώσω πληροφορίας περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας . . . ἐγὼ δὲν τοὺς εἶπα τίποτε, μολονότι καὶ καθ' αὐτὸ δὲν μὲ διεκοιῶντα τίποτε ἄλλο, εἰμὴ τὴν ὑπερινὴν ἐκείνην χάλαν τῶν γροθισμῶν . . . δὲν ἤξευρα τίποτε πλειότερον ὡς πρὸς τὰ μυστικά σου . . . μολονότι καὶ νὰ ἤξευρα ἠθέλην εἶσθαι τὸ ἴδιον . . . μεταξύ μὲς τώρα, Κύριε Ῥοδόλφε, εἶναι καὶ εἰς ζωὴν καὶ εἰς θάνατον· ἀνάθεμά με ἂν καταλαμβάνω διατὶ αἰσθάνομαι διὰ σᾶς τὴν ἀπορίαν . . . ἥτις ὁμοιάζει ὡς ἡ ἀπορίαις σκύλου πρὸς τὸν αὐθέντην του . . . ἀφ' ἧς στιγμῆς μὲ εἶπατε ὅτι ἔχω χαρακτῆρα καὶ τιμὴν . . . πῶς νὰ σᾶς εἰπῶ . . .

— Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, παιδίμου, ἀλλὰ . . . λέγε . . .

— Λοιπὸν ὁ ὑψηλὸς κύριος καὶ ἡ λεπτὴ γυνὴ ἢ ἀνδρῶν ἐνδεδυμένη, βλέποντες ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξάξωσι τί ἀπὸ ἐμὲ, ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν δροάκιναν, καὶ ἐκβῆκα καὶ ἐγὼ . . . ἐκεῖνοι πρὸς τὸ παλάτιον τῆς δικαιοσύνης, ἐγὼ κατὰ τὴν Παναγίαν· ἔως νὰ φθάσω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου παρατηρῶ καὶ ἦτο βροχή . . . κατακλυσμός! ἦτο πλησίον ἐρείπιον οἰκίας· εἶπα κατ' ἐμαυτὸν· ἂν αὕτη ἡ βροχθαία βροχὴ διαρκέσῃ, θέλω κοιμηθῆ καὶ ἐδῶ ἐπίσης καλῶς, ὅπως ἤθελα κοιμηθῆ καὶ εἰς τὴν φωλεάν μου· κατακυλῶ ὄθεν εἰς εἶδος τι ὑπογείου, κάμνω τὴν κλίνην μου ἀπὸ ἑνα σεσθρωμένον στύλον, προσκέφαλον ἑνα σωρὸν χῶμα, καὶ κατακλίνομαι ὡς βασιλεὺς . . .

— Αἶ . . . ὕστερα;

— Εἶχομεν πῖε μαζῆ, Κύριε Ῥοδόλφε· ἐπὶ ἀκόμη μὲ τὸν ὑψηλὸν ἐκεῖνον κύριον καὶ τὴν μετημφοισμένην γυναῖκα . . . θέλω νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ἦμην ὀλίγον παραζαλισμένος . . . ἐκτὸς τούτου, κανέν ἄλλο πρᾶγμα δὲν μὲ νανουρίζει τοσόν ὠραῖα, ὅσον ὁ μουργομουργός τῆς βροχῆς ὅπταν πίπτῃ ὁ ὕπνος ἔδη μ' ἐκυρίευε· δὲν παρῆλθε, νομίζω, πολλὴ ὥρα, ἀφοῦ τὰ ἐκλείσα, ὅποτε θόρυβός τις ἄνωθεν μὲ κάμνει καὶ τεινάζομαι ἐκ τοῦ ὕπνου αἰφνιδίως· ἦτον ὁ Διδάσκαλος, ὅς τις ὡς νὰ ὠμίλει φιλικῶς μὲ τινα ἄλλον . . . ἀπροαζομαι . . . διάβολε! τί ἀναγνωρίζω; . . . τὴν φωνὴν τοῦ ὑψηλοῦ, ὅς τις ἦτον εἰς τὸ καταγώγιον μὲ τὴν μικρὴν

τὴν μετημφιεσμένην.

— Συνωμίλου με τὸν Διδάσκαλον καὶ με τὴν Αἰγωλίον! ἠρώτησεν ἔκθαμβος ὁ Ῥοδόλφος.

— Με τὸν Διδάσκαλον καὶ με τὴν Αἰγωλίον... τὸ ἐν τὸ ἄλλο... καὶ νὰ ἐπανευρεθοῦν τὴν ἄλλην ἡμέραν...

— Σήμερον!... εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Εἰς τὴν μίαν ὥραν.

— Ἦγουν μετὰ μίαν στιγμὴν!

— Ἐκεῖ ὅπου διαχωρίζουν οἱ δρόμοι τοῦ Σαίντ - Δεντ καὶ τῆς Ἐπαναστάσεως...

— Ἦγουν ἐδῶ!

— Καθὼς ὀρίζετε, Κύριε Ῥοδόλφε, ἐδῶ βεβαίως.

— Ὁ Διδάσκαλος! προσέξατε καλῶς, κύριε Ῥοδόλφε, ἀνέκραξε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας

— Μείνε ἡσυχη κόρη μου, ἐκεῖνος δὲν ἔρχεται, εἰμὲ μόνον ἢ Αἰγωλίος.

— Πῶς ἐσχετίσθησαν τὰ ὑποκείμενα ἄτινα ἠρώτησαν διὰ ἐμὲ μ' αὐτὰ τὰ δύο βδελυρὰ ὄντα; εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Τῇ ἀληθείᾳ, καὶ ἐγὼ δὲν ἠξέυρω· ἔτις ἐξύπνησα εἰς τὸ τέλος τῆς ἐμιλίας των, ἐπειδὴ ὁ ὑψηλὸς ἐξήτει νὰ τὸν ἀποδώσωσι τὸ χαρτοφυλάκιόν του, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ φέρῃ ἢ Αἰγωλίος ἐδῶ... ἐπὶ ἀνταλλαγῇ Πεντακοσίων φράγκων. νομίζω, ὅτι κατὰ πρῶτον ὁ Διδάσκαλος τοὺς ἐλήστευσε, καὶ ὕστερον φαίνεται ἐσυμβιβάσθησαν καὶ ὠμίλου με φιλικὸν τρόπον μετὰ ἐξῆ των.

— Παράδοξον!

— Θεέ μου! τοῦτο με προξενεῖ τρόμον, κύριε Ῥοδόλφε, μήπως αὐτοὶ σὰς βλάψουν, εἶπε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας.

— Ὁ Κύριος Ῥοδόλφος δὲν εἶναι παιδί, κόρη μου· ἀλλὰ καθὼς λέγεις... ἐνδεχόμενον νὰ χειροτερεύσῃ δι' αὐτὸν τὸ πρᾶγμα... καὶ ἐδῶ εἰμὲ ἐγώ.

— Ἐξακολουθεῖ παιδί μου.

— Ὁ ὑψηλὸς λοιπὸν καὶ ἡ μικρὴ ὑπετγήθησαν εἰς τὸν Διδάσκαλον δύο χιλιάδας φράγκα... διὰ νὰ σὰς κάμῃ... δὲν ἠξέυρω τί... ἢ Αἰγωλίος μέλλει νὰ ἐλθῇ τώρα εὐθὺς ἐδῶ διὰ νὰ φέρῃ τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ νὰ μάθῃ ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ εἰπῇ εἰς τὸν Διδάσκαλον, ὅστις θελεῖ ἀναδεχθῆ τὴν ἐκτέλεσιν.

— Τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας ἐβρίγηται ἀπὸ φρίκην ὁ Ῥοδόλφος ἐμειδίσατε καταπρονητικῶς.

— Δύο χιλιάδες φράγκα διὰ νὰ σὰς κάμωσι κάτι τι, κύριε Ῥοδόλφε... τοῦτο με κάμνει νὰ ἐνθυμούμαι (χωρὶς βέβαια νὰ σὰς συγκρίνω) ὅτι χάνεται ἐνίοτε κανὲν σκυλί, καὶ προκηρύττουσιν ἕως ἑκατὸν φράγκα ἀμοιβὴν εἰς τὸν ὅστις ἤθελε τὸ εὑρεθῆ, καὶ λέγω ἐν ἑμαυτῷ: ἂν ἤθελες χαθῆ, σὺ ζῶον, ἤθελε δώσει κανεὶς ἑκατὸν λεπτὰ διὰ νὰ εὑρεθῆς... δύο χιλιάδας φράγκα διὰ νὰ σὰς κάμουν κάτι τι!... ἀλλὰ ποῖος εἴσθε σεις λοιπὸν;

— Θέλω ἀμέσως σὲ τὸ εἰπεῖ.

— Ἄλλ' ἐγὼ, καθὼς ἤκουσα αὐτὰ, εἶπα κατ' ἑμαυτόν. Πρέπει ἐγὼ νὰ μάθω ποῦ κἀθνηται αὐτοὶ οἱ βαθύπλουτοι, οἵτινες ἀπολύουσι τὸν Διδάσκαλον εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Ῥοδόλφου· τοῦτο ἤμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ· ἅμα ἐμακρύνθησαν, ἐξέρχομαι ἀπὸ τὰ ἔρειπίά μου τοὺς παρακολουθῶ ἕως εἰς τὸ προαύλιον τῆς Παναγίας· ἐκεῖ ἐμβαίνουν εἰς ἓν δῆγμα· ἀναβαίνω καὶ ἐγὼ κρυφίως ἐξοπίσω· προχωροῦμεν καὶ φθάνομεν εἰς τὸ βουλευτῆριον τοῦ ἀστεροσκοπείου· ἡ νύκτα σκοτεινοτάτη, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω παντελῶς ἐντέμνω ὡς σημεῖον ἐν δένδρον, διὰ ν' ἀναγνωρίσω τὸ μέρος τὴν ἐπιούσαν.

— Ἐξαίρετα, παιδί μου.

— Τὴν πρῶταν ταύτην ἐπέστρεψα ἐκεῖ· εἰς δέκα βήματα μακρὰν τοῦ ὁποίου εἶχα σημειώσει δένδρου... εἶδον στενωπὸν τινα φραγμένην με κιγκλίδας... ἐπάνω εἰς τὴν λάσπην τῆς στονωποῦ πατήματα μικρὰ καὶ μεγάλα... εἰς τὴν ἄκραν τοῦ στενοῦ αὐτοῦ δρόμου εἶναι μικρὰ τις θύρα περιβολίου καὶ παύουσιν ἕως ἐκεῖ τὰ πατήματα... ἢ φαλεὰ καὶ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ τῆς μικρῆς αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι.

— Εὐχαριστῶ, ἀνδρεῖέ μου· μ' ἔκαμες μεγάλην δούλευσιν, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς.

— Συγγνώμη! συγγνώμη! Κύριε Ῥοδόλφε· ἀμφίβαλλα περὶ τούτου... ἀλλ' ἐντοσοῦτ' ἐγὼ πρὸς ταῦτον τὸν σκοπὸν τὸ ἔκαμα.

— Τὸ ἠξέυρω, παιδί μου, καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἠδυνάμην διὰ ν' ἀνταμείψω τὴν δούλευσιν μου ἄλλως παρά με ἀπλᾶς εὐχαριστήσεις... κατὰ δυστυχίαν δὲν εἶμαι, εἰμὲ ἓνας κακοροῖζικος τεχνίτης... ἀνδίδουν, καθὼς λέγεις, δύο χιλιάδας φράγκα διὰ νὰ με κάμουν κάτι τι... θέλω σὲ τὸ ἐξηγήσει διατί...

— Ἐὰν ἔχετε εὐχαρίστησιν νὰ με τὸ ἐξηγήσετε, καλῶς· ἀλλ' ἐὰν ὄχι, με εἶναι ἀδιάφορον· σὰς ἐπιβουλεύονται, θέλω ἀντιπαλαίσει... διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὑποθέσεως δὲν με μέλλει.

— Μαντεύω τί θέλουσιν... ἀκουσέ με καλῶς γνωρίζω

ἐν μυστικὸν διὰ νὰ κόπτω τὸ Ἐλεφαντόδοντον, τὸ ὁποῖον βάλλουσιν εἰς τὰ ἀνεμιστήρια, μὲ τὴν μηχανὴν ἄλλα τὸ μυστικὸν τοῦτο δὲν τὸ γνωρίζω ἐγὼ μόνος· τὸ γνωρίζει καὶ ὁ σύντροφός μου, ὅστις λείπει ἤδη, καὶ τὸν ἀναμένω διὰ νὰ τὸ βάλωμεν εἰς πρᾶξιν. Καὶ βεβαίως αὐτοὶ θέλουν νὰ βάλωσιν εἰς χεῖρας τὴν μηχανήν, ἥτις εὐρίσκεται εἰς ἐμέ, καὶ κάμουν τὴν τὴν θυσίαν, διότι φέρει μεγάλα κέρδη ἢ ἀνακάλυψις αὐτῆ.

— Οἱ δύο αὐτοί... θὰ εἶναι λοιπόν...

— Μαστόροι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδούλευσα... καὶ εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἠθέλησα νὰ παραδώσω τὸ μυστικόν.

— Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἐφάνη ἰκανὴ νὰ πείσῃ τὸν Μαχαιρᾶν, ὅς τις ἐπανάλαβε :

— Καταλαμβάνω ἤδη... βλέπετε τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους! καὶ ἐντοσοῦτω δὲν εἶχον τὴν γενναιότητα διὰ νὰ πράξουν τὸ κακὸν μόνον των, ἀλλὰ μεταχειρίζονται ἄλλους· ἀλλὰ νὰ ἰδῆτε τὴν πρῶταν σήμερον εἶπα κατ' ἐμαυτὸν, ἠξεύρω τὸ μέρος ὅπου θ' ἀνταμωθοῦν ἡ Αἰγωλιὸς καὶ ὁ ὑψηλός· ἄς ὑπάγω ἐκεῖ νὰ τοὺς περιμένω· οἱ πόδες μου βαστοῦν· ὁ πρωτομάστορός μου θὰ μὲ περιμένει, ἄς περιμένει καὶ αὐτός... φθάνω ἐδῶ... βλέπω αὐτὸν τὸν λάκκον. συνάζω μίαν ἀγαλὴν ξηρόχορτα, κρύπτομαι μέσα εἰς αὐτὰ ἕως εἰς τὴν μύτην καὶ περιμένω τὴν Αἰγωλιὸν... ἀλλ' ἰδοὺ καὶ προβαίνετε σεῖς εἰς τὴν πεδιάδα, καὶ ἡ πτωχὴ ἢ Τραγωδίστρια ἐρχεται κατ' αὐτὸ καὶ καθίεται εἰς τοῦ περιστηλίου μου τὴν ὄχθη· ἠθέλησα τότε νὰ παίξω τὴν ἀστείαν αὐτὴν σκηνήν, καὶ ἀνέκραξα ὡς δαιμονισμένος, ἐξερχόμενος ἀπὸ τοῦ ἀχυρῶνός μου τὸ βάθος.

— Καὶ τῶρα ποῖον εἶναι τὸ σχέδιόν σου;

— Νὰ περιμένω τὴν Αἰγωλιὸν, ἥτις, βεβαίως, θὰ ἔλθῃ ἢ πρῶτη· νὰ προσπαθίσω διὰ ν' ἀκούσω τί θὰ εἰπῇ εἰς τὸν ὑψηλόν, ἐπειδὴ τοῦτο δύναται νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ· ὁ κορμὸς οὗτος, ὀπισθεν τοῦ ὁποίου βλέπει τις εἰς ὄλην τὴν πεδιάδα, εἶναι πολὺ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν κατάλληλος, ὡς νὰ ἦτον ἐπίτηδες θεμένος· ἢ συνέντευξις τῆς Αἰγωλιῦ θέλει γενῆ τέσσαρα βήματα μακρὰν, εἰς τὴν διασταύρωσιν τῆς ὁδοῦ· βεβαίως ὅθεν θέλουσιν ἔλθῃ νὰ καθίσωσιν ἐδῶ· ἀλλ' ἐάν δὲν ἔλθωσιν... ἂν δὲν δύναται τις νὰ ἀκούσῃ τι... ὅταν διαχωρισθῶσιν, ἐφορμῶ κατὰ τῆς Αἰγωλιῦ, τοῦτο θὰ γέινει πάντοτε, τὴν πληρῶν ὅτι τὴν χρεωστῶ διὰ τ' ὁδόνι τῆς Τραγωδίστριας, καὶ τῆς στρεῖφω τὸν λαιμὸν ἕως ν' ἀναγκασθῇ διὰ νὰ μὲ εἰπῇ τὸ ὄνομα τῶν γονέων τῆς πτωχῆς ταύτης νέας... πῶς εὐρίσκατε

τὴν ἰδέαν μου, Κύριε Ῥοδόλφει;

— Εἶναι ἐξαιρετος παιδί μου· ἀλλὰ πρέπει νὰ διορθώσῃς ἕνα πρᾶγμα εἰς τὸ σχέδιόν σου.

— Ἀλλ' ἐντοσοῦτω, Μαχαιρᾶ, μὴν ἔλθῃτε εἰς ῥῆξιν ἐξ αἰτίας μου μὲ τὴν Αἰγωλιὸν... ἐάν κακοποιήσετε αὐτὴν, ὁ Διδάσκαλος...

— Φθάνει, κόρη μου... ἡ Αἰγωλιὸς θὰ περάσει ἀπὸ τὰς χεῖράς μου... Ἄ! διὰ τοῦτο, διότι ἔχει τὸν Διδάσκαλον νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ, θὰ διπλασιάσω κ' ἐγὼ κατ' ἐπάνω τῆς τὴν ὄσιν.

— Ἄκουσε, παιδί μου· ἔχω μέσον καλῆτερον νὰ ἐκδικηθῆς τὴν Αἰγωλιὸν, δι' ὅσα κακὰ ἐπραξε κατὰ τῆς Τραγωδίστριας. ἀργότερα θέλω σὲ τὸ εἰπεῖ· πρὸς τὸ παρὸν, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος μακρυνόμενος ἀπὸ τὴν Τραγωδίστριαν βήματα τινά, καὶ χαμηλῶνων τὴν φωνὴν του, πρὸς τὸ παρὸν, θέλεις νὰ μὲ κάμῃς ἀληθῆ δούλευσιν;

— Ἐξηγηθῆτε, Κύριε Ῥοδόλφει.

— Ἡ Αἰγωλιὸς δὲν σὲ γνωρίζει;

— Τὴν εἶδα χθὲς πρῶτην φοράν εἰς τὸ καταγώγιον...

— Ἰδοὺ λοιπὸν τί πρέπει νὰ κάμῃς... θέλεις κρυφθῆ κατ' ἄρχας, καὶ ἅμα τὴν ἰδίαν νὰ φανῇ πλησίον, ἐδῶ, νὰ ἐξέλθῃς εὐθὺς ἐξ ὀπίσω ἀπὸ τὸν κορμὸν.

— Διὰ νὰ τῆς στρεῖψω τὸν λαιμὸν...

— Ὅχι... ἀργότερα!... σήμερον πρέπει μόνον νὰ τὴν ἐμποδίσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν ὑψηλόν... βλέπων αὐτὸς καὶ ἄλλον τινὰ οὕτως ὁμοῦ μὲ τὴν Αἰγωλιὸν, δὲν θέλει βεβαίως πλησιάσει εἰς αὐτὴν... ἐν δὲ πλησιάσῃ μὴ μακρύνεσαι ἀπ' αὐτὴν τελείως... τοιοῦτοτρόπως αὐτὸς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ κάμῃ τὰς προτάσεις του ἐνώπιόν σου...

— Ἄν ὁ ἄνθρωπος θαρρῆυθῇ καὶ ἐμπροσθέν μου... ἐπελῶ ἐγὼ τότε τὸν σκοπὸν μου... αὐτὸς δὲν εἶναι οὔτε Διδάσκαλος, οὔτε Κύριος Ῥοδόλφος.

— Γνωρίζω τὸν ἄνθρωπον, δὲν θέλει θαρρῆυθῇ εἰς ἐσέ.

— Καλῶς· θὰ παρακολουθῶ τὴν Αἰγωλιὸν ὡς ἡ σκιά της, δὲν θέλει τὴν εἰπεῖ λέξιν ὁ ἄνθρωπος χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσω, καὶ τελειώνει οὕτω.

— Ἄν συμφωνήσωσιν ἄλλην τινά συνέντευξιν, σὺ θὰ τὸ μάθῃς, καθότι δὲν θέλεις τοὺς παραιτήσαι μόνους παντελῶς... ἄλλως ἢ παρουσία σου θὰ ἀρκέσει διὰ ν' ἀπομακρύνῃ αὐτὸν διόλου.

— Καλῶς λοιπόν, καλῶς· ἀλλ' ὕστερον νὰ στριφογυρίσω τὴν Αἰγωλιόν; ἐπιμένω εἰς τοῦτο.

— Ὅχι ἀκόμη... ἡ μονόφθαλμος δὲν ἤξεύρει ἂν εἶσαι κλέπτῃς ἢ ὄχι;

— Ὅχι, ἐκτός ἂν ὁ Διδάσκαλος τὴν εἶπεν, ὅτι δὲν ἦτον εἰς τὴν ιδέαν μου τοῦτο.

— Ἄν τῆς τὸ εἶπε, δύνασαι νὰ ὑποκριθῆς ὅτι ἤλλαξες γνώμην.

— Ἐγώ!

— Σὺ!...

— Ἄ! Κύριε Ῥοδόλφε... τὸ παίγνιον αὐτὸ δὲν συμβιβάζεται μὲ ἐμὲ καθόλου.

— Θέλεις κάμει ὅπως εὐχαριστεῖσαι... θέλεις ἰδεῖ μολοντοῦτο ἂν σὲ προτείνω τῶντι ἄτιμον τινα πράξιν...

— ὦ! ὅσον κατὰ τοῦτο, εἶμαι βέβαιος...

— Καὶ δικαίως...

— Ἐξηγηθῆτε λοιπόν, Κύριε... καὶ θέλω ὑπακούσει:

— Ἄμα ὁ ἄνθρωπος μακρυνθῆ, νὰ καταγενῆς διὰ νὰ καλοπιάσης τὴν Αἰγωλιόν.

— Ἐγώ... ἐκείνην τὴν ἀχρεῖαν γραίαν;... ἤθελα προτιμήσει κάλλιον νὰ δαρθῶ μὲ τὸν Διδάσκαλον· δὲν ἤξεύρω μόνον πῶς θὰ κάμω νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τοῦ νὰ τῆς πηδῆτω εὐθὺς εἰς τὸν λαϊμόν.

— Τότε χάνεις τὸ πᾶν...

— Ἀλλὰ τί πρέπει λοιπόν νὰ κάμω;

— Ἡ Αἰγωλιὸς θελ' εἶσθαι μακρυῶδες διὰ τὴν ζῆμیان, τὴν ὁποίαν ἡ παρουσία σου θέλει τὴν προξενήσει προσπάθησαι ὄθεν νὰ τὴν εἰρηνεύσης λέγων εἰς αὐτὴν ὅτι ἔχεις μίαν πολλὰ σημαντικὴν ληστείαν νὰ τελήσης, καὶ ὅτι παραφυλάττεις ἐκεῖ περιμένων ἐπὶ τούτου τὸν σύντροφόν σου, καὶ ὅτι ἂν ὁ Διδάσκαλος θέλῃ νὰ λάβῃ μέρος... πρόκειται νὰ κερδίσῃ τις πλῆθος χρημάτων.

— Λέγε... λέγε...!

— Ἀφοῦ περιμένετε μίαν ὥραν, τὴν λέγετε α ὁ σύντροφός μου δὲν ἦλθε... φαίνεται ἀνεβλήθη » ἐπομένως συμφωνεῖτε νέαν συνέντευξιν μὲ τὴν Αἰγωλιόν καὶ τὸν Διδάσκαλον... διὰ τὴν αὔριον... περὶ τὸν ἄρθρον... ἔγνωεις;

— Ἐννοῶ.

— Καὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν νὰ εὐρεθῆς εἰς τὴν γωνίαν τῶν Ἑλλυσίων Πεδίων καὶ τῆς διόδου τῶν

Ἰηρῶν διὰ νὰ σὲ ἀνταμώσω ἐκεῖ καὶ νὰ σὲ εἰπῶ τὰ περαιτέρω...

— Ἄν τοῦτο εἶναι καμμία Παγίς, προσέξτε... ὁ Διδάσκαλος εἶναι κακός... τὸν ἐδείρατε... μὴν ἀμφιβάλλετε ποσῶς ὅτ' εἶναι ἀχρεῖός ὡστε νὰ σᾶς φονεύσῃ.

— Ἔσο ἡσυγός...

— Ἄ! ἐδῶ εἶναι παίγνιδι... διαθέσατε περὶ ἐμοῦ ὅπως θέλετε... καταλαμβάνω· ἰδέα τις μὲ λέγει, ὅτι θὰ εἶναι τι μαγείρευμα διὰ τὸν Διδάσκαλον καὶ τὴν Αἰγωλιόν... μόνον τοῦτο... μίαν λέξιν ἀκόμη, Κύριε Ῥοδόλφε.

— Λέγε.

— Δὲν σᾶς στοχαζόμαι ἱκανὸν νὰ στήσετε παγίδα εἰς τὸν Διδάσκαλον διὰ νὰ τὸν συλλάβῃ ἡ ἄστυνομία· εἶναι ἕνας ἀχρεῖός ὅστις ἀξίζει χιλιάδας τὸν θάνατον... ἀλλὰ νὰ συνεργήσω διὰ νὰ κρατηθῇ, τοῦτο δὲν ἀρμόζει εἰς ἐμέ.

— Οὔτε εἰς ἐμέ, παιδί μου· ἀλλ' ἔχω ἕνα λογαριασμόν νὰ κάμω μ' αὐτὸν καὶ μὲ τὴν Αἰγωλιόν, ἐπειδὴ συνομόττου μὲ ἄνθρώπους διὰ νὰ μὲ κακοποιήσουν... καὶ ἡμεῖς θέλομεν ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ μας, ἂν μὲ βοηθήσης.

— ὦ! τοιοῦτοτρόπως ἔχεις καλῶς τότε, χωρὶς κανένα διασταγμόν... εἶμαι πρὸς τοῦτο...

— Καὶ ἂν ἐπιτύχωμεν, ἐπρόσθεσεν ὁ Ῥοδόλφος μὲ ὕφος σοβαρὸν, καὶ σχεδὸν ἐπίσημον, τὸ ὅποιον ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Μαχαιρᾶν, θέλεις ἐπίσης καυχῆθῃ, καθὼς ὅτι ἔσωσες ἀπὸ τὸ πῦρ καὶ ἀπὸ τὰ ὕδατα τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον καὶ τὴν γυναῖκα, οὔτινες σὲ χρεωστοῦσι τὴν ζωὴν των.

— Πῶς ἐκφοράζεσθε τοιοῦτοτρόπως, Κύριε Ῥοδόλφε... Δὲν εἶδον ποτὲ ἄλλοτε τὸ βλέμμα σας τοιοῦτον... ἀλλὰ ταχύνατε, ταχύνατε, ἀνέκραξεν ὁ Μαχαιρᾶς, παρατηρῶ καὶ προβαίνει κάτω ἐκεῖ ἐν ἄσπρο πρᾶγμα, καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἡ σκούφια τῆς Αἰγωλιῶς... ἀναχωρήσατε, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν τρύπαν μου διὰ νὰ κρυφθῶ.

— Καὶ τὴν ἐσπέραν εἰς τὰς δέκα ὥρας...

— Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἰηρῶν καὶ τῶν Ἑλλυσίων Πεδίων τὸ εἶπαμεν...

— Τὸ ἄνθος τῆς Μαρίας δὲν εἶχεν ἀκούσει τὸ τελευταῖον τοῦτο μέρος τῆς συνομιλίας τοῦ Μαχαιρᾶ καὶ τοῦ Ῥοδόλφου· ἐπανέβη εἰς τὸ ὄχημα μὲ τὸν ἀγαπητὸν τῆς συνοδοιπόρον.

6 να
 4 50 λ
 3 κ
 6 ε
 3 ς
 3
 25 50

ΠΙΝΑΞ
 ΤΩΝ
 ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

- ΚΕΦ. Ε'. Η' Κράτησις
- ΚΕΦ. ΣΤ'. Τὼν Σηύτων καὶ ἡ Κόμησσα Σάφρα
- ΚΕΦ. Ζ'. Τὸ Βαλάντιον ἢ τὴν Ζωήν
- ΚΕΦ. Η'. Ο' Περίπατος
- ΚΕΦ. Θ'. Ἀπροσδόκητον

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΤΙΝΟΝΤΑΙ

- Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Κυρίῳ Ἄνδρ. Κορομηλᾷ.
- Ἐν Σμύρνῃ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ν. Σταμένη.
- Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Κυρίῳ Δημ. Ξένη.
- Ἐν Ἰατίῳ παρὰ τῷ Κυρίῳ Α. Τέσσα.
- Ἐν Βουκορεστίῳ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ι. Σκαρλάτω.

12
 11 16
 1
 1 35
 5 51